

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 19 CZERWCA 2013 R., ŚRODA

(2013/C 328/03)

Spis treści	Strona
1. Oświadczenie Olebile'a Gaborone'a, ministra pomocniczego ds. mieszkalnictwa i gruntów (Botswana), urzędującego przewodniczącego Rady AKP	9
2. Oświadczenie Joego Costella TD, ministra rozwoju i handlu (Irlandia), urzędującego przewodniczącego Rady UE	9
3. Tura pytań do Rady	9
4. Debata z udziałem Rady – pytania z sali	10
5. Zasoby naturalne w promowaniu rozwoju	10
6. Zatwierdzenie protokołów posiedzeń z dnia 17 czerwca 2013 r. (poniedziałek) i 18 czerwca 2013 r. (wtorek rano)	10
7. Zagadnienie pilne nr 2: Sytuacja w Republice Gwinei	10
8. Sprawozdanie dotyczące 9. regionalnego posiedzenia (region Karaibów), które odbyło się w Santo Domingo (Republika Dominikańska) w dniach 14–16 lutego 2013 r. – sprawozdanie współprzewodniczących	10
9. Sprawozdanie podsumowujące warsztaty	11
10. Sprawozdanie partnerów gospodarczych i społecznych	11
11. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	11
12. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych	12
13. Głosowanie nad poprawkami do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	12
14. Głosowanie nad projektem kodeksu postępowania członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego uczestniczących w misjach obserwacji wyborów.	12
15. Sprawy różne	12
16. Wystąpienie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego Martina Schulza	12
17. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dnia 18 czerwca 2013 r. (wtorek po południu)	12
18. Termin i miejsce 26. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	13
Załącznik I Alfabetyczna lista członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	14
Załącznik II Lista obecności na sesji w dniach 17–19 czerwca w Brukseli (Belgia)	19
Załącznik III Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów	24
Załącznik IV Teksty przyjęte	25
— Rezolucja w sprawie zagrożenia dla demokracji i stabilności politycznej w krajach AKP spowodowanego ponownie puczami wojskowymi oraz w sprawie roli społeczności międzynarodowej (AKP-UE/101.355/fin.)	25
— Rezolucja w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym – dalszych kroków (AKP-UE/101.293/fin.)	30

Spis	Strona
— Rezolucja w sprawie zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej w krajach AKP (AKP-UE/101.294/fin.)	36
— Rezolucja w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej (AKP-UE/101.376/fin.)	41
— Rezolucja w sprawie sytuacji w Republice Gwinei (AKP-UE/101.377/fin.)	46
— Poprawki do Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego (AP101.347)	50
— Kodeks postępowania członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE biorących udział w delegacjach obserwacji wyborów (DV/1003463)	67

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 19 CZERWCA 2013 R., ŚRODA

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.03)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁA: Joyce LABOSO

Współprzewodnicząca

1. Oświadczenie Olebile'a Gaborone'a, ministra pomocniczego ds. mieszkalnictwa i gruntów (Botswana), urzędującego przewodniczącego Rady AKP

OleBILE Gaborone omówił doświadczenia zdobyte podczas realizacji milenijnych celów rozwoju od 2000 r. Stwierdził, że nowe ramy po 2015 r. powinny koncentrować się na kwestiach o zasadniczym znaczeniu, obejmować ograniczone i wymierne cele mające zastosowanie do wszystkich krajów przy uwzględnieniu uwarunkowań krajowych oraz uwzględniać potrzeby mniejszości i grup szczególnie wrażliwych. Ponadto przedstawił on pewne podstawowe zasady, na których powinny opierać się milenijne cele rozwoju po 2015 r.

2. Oświadczenie Joego Costella TD, ministra rozwoju i handlu (Irlandia), urzędującego przewodniczącego Rady UE

Joe Costello przedstawił sprawozdanie dotyczące realizacji przez Radę UE wniosków złożonych w rezolucjach przyjętych na 24. posiedzeniu. Przedstawił w zarysie poprawę sytuacji w Mali, Somalii i Demokratycznej Republice Konga. Wypowiedział się w sprawie przygotowań do konferencji ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju po 2015 r., która odbędzie się we wrześniu 2013 r. w Nowym Jorku oraz w sprawie wniosków dotyczących bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego przyjętych przez Radę w maju 2013 r. Wspomniał również o niedawnym przyjęciu przez Radę 11. EFR.

3. Tura pytań do Rady

OleBILE Gaborone (Botswana) odpowiedział w imieniu Rady AKP na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 1, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie międzynarodowego traktatu o handlu bronią.

Pytanie nr 3, które skierował Mussa Hussien Naib (Erytrea) w sprawie podłożenia bomby zapalającej w trzech ośrodkach lokalnych w Szwecji.

Pytanie nr 5, które skierował Olle Schmidt w sprawie grupy zadaniowej ds. więźniów politycznych.

Pytanie nr 6, które skierował Michael Cashman w sprawie ram rozwoju po 2015 r.

Pytanie nr 7, które skierował Gay Mitchell w sprawie Nigerii.

Pytanie nr 9, które skierowała Fiona Hall w sprawie pasterstwa w krajach AKP.

Pytanie nr 10, które skierował David Martin w sprawie zaangażowania parlamentarzystów w negocjacje dotyczące umów o partnerstwie gospodarczym.

Joe Costello T.D. odpowiedział w imieniu Rady UE na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 14, które skierował Mussa Hussien Naib (Erytrea) w sprawie podłożenia bomby zapalającej w trzech ośrodkach lokalnych w Szwecji.

Pytanie nr 15, które skierował Achille Marie Joseph Tapsoba (Burkina Faso) w sprawie zaangażowania parlamentarzystów w proces ustalania celów w zakresie rozwoju po 2015 r.

Pytanie nr 18, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie międzynarodowego traktatu o handlu bronią.

Pytanie nr 20, które skierowała Catherine Bearder w sprawie braku wdrożenia przepisów CITES dotyczących pozyskanych dzikich zwierząt i projektów dotyczących zwierząt.

Pytanie nr 21, które skierował Patrice Tirolien w sprawie mobilizacji państw UE na rzecz Globalnego Funduszu na rzecz Walki z AIDS, Gruźlicą i Malaria.

Pytanie nr 23, które skierowała Françoise Castex w sprawie dywidendy demograficznej i wzrostu sprzyjającemu włączeniu społecznemu w krajach AKP.

Pytanie nr 25, które skierował Jo Leinen w sprawie współpracy w zakresie walki z oszustwami podatkowymi.

Pytanie nr 26, które skierował David Martin w sprawie zniesienia obowiązku wizowego dla państw Karaibów.

Autorzy pytań nr 6, 15 i 18 nie mieli dodatkowych pytań.

Autorzy pytań nr 2, 4, 8, 11, 12, 13, 16, 17, 19, 22, 24 i 27 byli nieobecni.

4. Debata z udziałem Rady – pytania z sali

Olebile Gaborone i Joe Costello odpowiedzieli na pytania dotyczące między innymi: problemów wizowych, jakie napotykają urzędnicy z państw afrykańskich podróżujący do państw, w których siedzibę mają instytucje europejskie; wyborów na Madagaskarze; wsparcia budżetowego; uchodźców z Somalii; przenikania terrorystów do Mali; wdrażania przepisów antyhomoseksualnych w krajach AKP; wsparcia na rzecz infrastruktury w krajach AKP; umów o partnerstwie gospodarczym; pomocy dla osób niepełnosprawnych w ramach strategii rozwoju po 2015 r.

Głos zabrali: Netty Baldeh (Gambia), Ibrahim Bundu (Sierra Leone), Philippe Boulland, Catherine Bearder, Bobbo Hamatoukour (Kamerun), James Kembu-Gitura (Kenia), Patrice Tirolien, Olle Schmidt, Assarid Ag. Imbarcaouane (Mali), Fitz Jackson (Jamajka), Michael Cashman, Abdourahamane Chegou (Niger), Dharamkumar Seeraj (Gujana).

5. Zasoby naturalne w promowaniu rozwoju

Debata bez rezolucji

Głos zabrali: Boniface Yehouetome (Benin), Anna Záborská, Bobbo Hamatoukour (Kamerun), Patrice Tirolien, Musa Hussein Naib (Erytrea), Catherine Bearder, Edwin Banda (Malawi), Lautafi Fio Selafi Purcell (Samoa), Abdourahamane Chegou (Niger), Charles W. Kakoma (Zambia), Charles Mwando Nsimba (Demokratyczna Republika Konga), Derek Vaughan, Achille Marie Joseph Tapsoba (Burkina Faso), James Kembu-Gitura (Kenia), Ana Rita Geremias Sithole (Mozambik), Peter Naholo (Namibia), Mohammed Mukhtar Ahmed (Nigeria).

Członkowie zgodzili się co do znaczenia roli zasobów naturalnych w promowaniu rozwoju. Dobre rządy, przejrzystość i odpowiedzialność zostały określone jako kluczowe elementy ram politycznych na rzecz dobrego zarządzania zasobami naturalnymi. Prelegenci podkreślili, że w tym zakresie przydatne byłoby wzmocnienie ustawodawstwa krajowego i pomoc techniczna ze strony UE.

Peter Craig-McQuaide (Komisja Europejska, DG DEVCO) rozpoczął debatę.

6. Zatwierdzenie protokołów posiedzeń z dni 17 czerwca 2013 r. (poniedziałek) i 18 czerwca 2013 r. (wtorek rano)

Protokoły zostały zatwierdzone.

7. Zagadnienie pilne nr 2: Sytuacja w Republice Gwinei

Sean Doyle (Europejska Służba Działań Zewnętrznych) rozpoczął debatę.

Głos zabrali: Assarid Ag. Imbarcaouane (Mali), Maria Da Graça Carvalho, Patrice Tirolien, Netty Baldeh (Gambia), Olle Schmidt, Louis Michel, Hans-Peter Mayer, Peter Štátný, Guillaume Albert Gomez (Republika Gwinei).

Członkowie z zadowoleniem przyjęli perspektywę, że transformacja demokratyczna zostanie wkrótce uwieńczona przeprowadzeniem wyborów parlamentarnych oraz wezwali do wprowadzenia w życie i przestrzegania zawartego w dniu 9 czerwca 2013 r. pomiędzy wszystkimi partiami politycznymi porozumienia w sprawie kalendarza wyborczego. Podkreślili oni konieczność wolnych i przejrzystych wyborów w celu wzmocnienia procesu demokratyzacji. Członkowie podkreślili również znaczenie wolnej opozycji o ustalonych prawach i obowiązkach, które są respektowane, a także niezależnego systemu sądownictwa i niezależnych mediów. Na koniec członkowie pilnie wezwali partie polityczne do wywiązania się z powziętego przez nie zobowiązania do rozwiązywania kwestii spornych wyłącznie metodami pokojowymi. *Posiedzenie zostało zawieszono o godz. 12.45 i wznowiono o godz. 15.00*

Joyce LABOSO i
Louis MICHEL
Współprzewodniczący

Alhaj Muhammad MUMUNI i
Luis Marco AGUIRIANO NALDA
Współsekreтары generalni

OBRADOM PRZEWODNICZYŁA: Joyce LABOSO

Współprzewodnicząca

8. Sprawozdanie dotyczące 9. regionalnego posiedzenia (region Karaibów), które odbyło się w Santo Domingo (Republika Dominikańska) w dniach 14–16 lutego 2013 r. – sprawozdanie współprzewodniczących

Współprzewodniczący Louis Michel oraz pełniąca obowiązki współprzewodniczącej Nita K.R. Deerpalsing złożyli ustne sprawozdanie z 9. posiedzenia regionalnego, podkreślając m.in. proces integracji regionalnej i współpracy w regionie Karaibów, stan realizacji kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym UE-CARIFORUM, postępy w tworzeniu jednolitego rynku i gospodarki CARICOM oraz finansowanie ze środków EFR.

Głos zabrali: Nita K. R. Deerpalsing (Mauritius) i Fitz Jackson (Jamajka).

9. Sprawozdanie podsumowujące warsztaty

Gay Mitchell, sprawozdawca, dokonał ustnego sprawozdania z warsztatów pt.: „promowanie klimatu inwestycyjnego w krajach rozwijających się”. Do głównych wniosków należą stwierdzenia, że rozwój sektora prywatnego ma zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego wzrostu gospodarczego oraz że rolą sektora publicznego jest zapewnienie skutecznych i egzekwowalnych ram prawnych oraz ustanowienie znaczącego dialogu publiczno-prywatnego.

10. Sprawozdanie partnerów gospodarczych i społecznych

Wystąpienie Xaviera Verbovena, przewodniczącego komisji monitorującej AKP, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Wystąpienie Xaviera Verbovena dotyczyło bezpieczeństwa demokracji, zagrożeń dla demokracji, bezpieczeństwa żywnościowego oraz odporności, zrównoważonego gospodarowania zasobami naturalnymi oraz systemów ochrony socjalnej w krajach AKP.

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

11. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

— Wojskowe zamachy stanu i ponownie wynikające z nich zagrożenia dla demokracji i stabilności politycznej w krajach AKP a rola społeczności międzynarodowej (AKP-UE/101.355/13/fin.)

Komisja ds. Politycznych

Sprawozdanie: Mariya Gabriel i Ana Rita Geremias Sithole (Mozambik)

Poprawki przyjęte: 1, 2, 3, 4, 5, 8.

Poprawki wycofane: 6,7.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

— Umowy o partnerstwie gospodarczym – dalsze kroki (AKP-UE/101.293/13/fin)

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu

Sprawozdanie: Edwin Banda (Malawi) i Patrice Tirolien

Poprawki przyjęte: 1, 2, 5, 7 (część pierwsza), 8.

Poprawki odrzucone: 3,4 (wniosek ze strony grupy PPE i ALDE o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach), 6, 7 (część druga), poprawka ustna 1, 9, 10.

Grupa PPE i ALDE złożyły wniosek o głosowanie podzielone i głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 5, a pierwsza część tego ustępu została odrzucona. Druga część ustępu została przyjęta.

Grupa PPE i ALDE złożyły wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 7 i pierwsza część tego ustępu została przyjęta. Druga część tego ustępu została odrzucona.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 8 i ustęp ten został odrzucony.

Grupa S&D złożyła wniosek o głosowanie podzielone, a grupa PPE i ALDE złożyły wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 11 i ustęp ten został odrzucony.

Grupa ALDE złożyła wniosek o głosowanie podzielone, a grupa PPE i ALDE złożyły wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 15. Pierwsza część tego ustępu została przyjęta a druga część została odrzucona.

Grupa PPE i ALDE złożyły wniosek o głosowanie odrębne oraz o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 24 i ustęp ten został odrzucony.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne i o głosowanie podzielone nad motywem H i obie części tego motywu zostały przyjęte.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne nad motywem J i motyw ten został przyjęty.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne nad motywem K i motyw ten został przyjęty.

Grupa PPE i ALDE złożyły wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad rezolucją w wersji zmienionej i rezolucja ta została przyjęta.

— Zasoby ludzkie w sektorze opieki zdrowotnej w krajach AKP (AKP-UE/101.294/13/fin)

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska

Sprawozdanie: Charles W. Kakoma (Zambia) oraz Edit Bauer

Nie zgłoszono żadnych poprawek.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie podzielone i głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach nad ust. 8. Pierwsza część tego ustępu została przyjęta a druga część została odrzucona.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

12. Głosowania nad projektami rezolucji w trybie pilnym

— Projekt rezolucji w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej (AKP-UE/101.376/13/fin.)

Poprawki przyjęte: 1, 4, 6, 9, 10, 13, poprawka ustna do ust. 16.

Poprawka odrzucona: 7.

Poprawki wycofane: 3, 5, 8, 11, 12.

Poprawka niepodlegająca głosowaniu: 2.

— Projekt rezolucji w sprawie sytuacji w Republice Gwinei (AKP-UE/101.377/13/fin.)

Poprawki przyjęte: 1, 3, 4, 5, 6, 8, 11, 12, 14, 15, 17, poprawka 18 z poprawką ustną, 21, 22, 23, 24, 25.

Poprawki odrzucone: 2, 7, 9, 10, 16, 19, 20.

Poprawki niepodlegające głosowaniu: 13, 18.

Zmieniona rezolucja została przyjęta.

13. Głosowanie nad poprawkami do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego (AP101.260)

Poprawki do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego przedstawione przez Prezydium zgodnie z art. 35 Regulaminu zostały przyjęte jednogłośnie. Poprawka 4 została przyjęta z poprawką ustną.

14. Głosowanie nad projektem kodeksu postępowania członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego uczestniczących w misjach obserwacji wyborów (DV/940953)

Kodeks postępowania członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE biorących udział w delegacjach obserwacji wyborów został przyjęty jednogłośnie.

15. Sprawy różne

Współprzewodniczący Louis Michel poinformował członków o odpowiedzi otrzymanej od przewodniczącego Komisji

Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Juana Fernanda Lópeza Aguilara w sprawie problemów, jakie napotykają członkowie Zgromadzenia i towarzyszące im delegacje podczas podróży po Unii Europejskiej.

Laurent Ngon Baba (Republika Środkowoafrykańska) podziękował Zgromadzeniu za zobowiązania podjęte w rezolucji w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej i udzielił informacji dotyczących pozytywnych zmian, jakie zaszły w sytuacji jego kraju.

Assarid AG Imbarcaouane (Mali) ogłosił, że zostało podpisane porozumienie między różnymi bojówkami na północy kraju i rządem Mali.

Guillaume Albert Gomez (Gwinea) podziękował Zgromadzeniu za konstruktywną rezolucję w sprawie Gwinei.

Współprzewodniczący poinformował Zgromadzenie o dwóch oświadczeniach współprzewodniczących: w sprawie sytuacji na Madagaskarze i w sprawie Erytrei w następstwie specjalnego sprawozdania Rady Praw Człowieka ONZ.

Współprzewodnicząca Joyce Laboso poinformowała Zgromadzenie o zasadach stosowanych podczas ostatnich wyborów, w świetle kwestionowania wyników przez media.

Głos zabrali: Catherine Bearder, Musa Hussein Naib (Erytrea) i Olle Schmidt.

16. Wystąpienie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego Martina Schulza

Przewodniczący Parlamentu Europejskiego Martin Schulz przypomniał między innymi znaczenie poszanowania demokracji, praw człowieka i „parlamentaryzmu” w zmieniającym się świecie. Podkreślił on również, że kluczową sprawą jest włączenie wszystkich obywateli w demokratyczny proces polityczny, również w celu przeciwdziałania rosnącym nierównościom gospodarczym.

Głos zabrali: Louis Michel, Ismail Elhag Musa (Sudan), Assarid Ag Imbarcaouane (Mali), Alban Sumana Kingsford Bagbin (Ghana), Charles W. Kakoma (Zambia), Adjedoue Weidou (Czad), Joyce Laboso (Kenia) i Martin Schulz.

17. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dnia 18 czerwca 2013 r., wtorek po południu

Protokół został zatwierdzony.

18. Termin i miejsce 26. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

26. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego odbędzie się w dniach 25–27 listopada 2013 r. w Addis Abebie (Etiopia).

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 17.45)

Joyce LABOSO i
Louis MICHEL
Współprzewodniczący

Alhaj Muhammad MUMUNI i
Luis Marco AGUIRIANO NALDA
Współsekretarze generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO [wg wersji EN]

Przedstawiciele AKP

LABOSO, (KENIA), współprzewodnicząca

ANGOLA

ANTIGUA I BARBUDA

BAHAMY

BARBADOS

BELIZE

BENIN

BOTSWANA

BURKINA FASO

BURUNDI

KAMERUN (wiceprzewodniczący)

WYSPI ZIELONEGO PRZYŁĄDKA

REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA

CZAD

KOMORY

KONGO (Demokratyczna Republika Konga)

KONGO (Republika Konga) (wiceprzewodniczący)

WYSPI COOKA

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

DŻIBUTI (wiceprzewodniczący)

DOMINIKA

DOMINIKANA (wiceprzewodniczący)

GWINEA RÓWNIKOWA

ERYTREA

ETIOPIA

FIDŻI

GABON

GAMBIA

GHANA

GRENADA (wiceprzewodniczący)

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący

ALFONSI

ALVES

BAUER

BEARDER

BICEP

BULLMANN

CALLANAN

CARVALHO

CASA

CASINI

CASPARY

CASTEX

CHRISTENSEN

COELHO

DE KEYSER

DELVAUX

DE MITA

DE SARNEZ

DURANT

ENGEL

ESTARÀS FERRAGUT

FERREIRA, Elisa

FERREIRA, João

FORD

GABRIEL

GAHLER

GOERENS (wiceprzewodniczący)

GRIESBECK

GUERRERO SALOM

Przedstawiciele AKP

GWINEA
GWINEA BISSAU
GUJANA
HAITI
JAMAJKA
KIRIBATI
LESOTO
LIBERIA
MADAGASKAR
MALAWI (wiceprzewodniczący)
MALI
WYSPY MARSHALLA (Republika Wysp Marshalla)
MAURETANIA (wiceprzewodniczący)
MAURITIUS (wiceprzewodnicząca)
MIKRONEZJA (Sfederowane Stany Mikronezji)
MOZAMBIK (wiceprzewodniczący)
NAMIBIA
NAURU
NIGER (wiceprzewodniczący)
NIGERIA
NIUE
PALAU
PAPUA NOWA GWINEA
REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYLĄDKA
SAINT KITTS I NEVIS
ST LUCIA
SAINT VINCENT I GRENADYNY
SAMOA (wiceprzewodniczący)
WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
SENEGAL
SESZELE
SIERRA LEONE
WYSPY SALOMONA

Przedstawiciele PE

HALL
HÄNDEL
HANNAN
HAUG
JENSEN
JOLY
KACZMAREK
KLASS (wiceprzewodnicząca)
KORHOLA
KUHN
KURSKI
LEGUTKO
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
LÖVIN
McMILLAN-SCOTT
MANDERS
MARTIN
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MATO ADROVER
MAYER
MITCHELL
MIZZI
MOREIRA
NEUSER
NICHOLSON (wiceprzewodniczący)
OMARJEE (wiceprzewodniczący)
OUZKÝ (wiceprzewodniczący)
RIVASI (wiceprzewodnicząca)
ROITHOVÁ (wiceprzewodnicząca)
RONZULLI (wiceprzewodnicząca)
SCHLYTER
SCHMIDT

Przedstawiciele AKP

SOMALIA
RPA
SUDAN
SURINAM
SUAZI
TANZANIA
TIMOR WSCHODNI
TOGO
TONGA
TRYNIDAD I TOBAGO
TUVALU
UGANDA
VANUATU (wiceprzewodniczący)
ZAMBIA
ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

SCHNELLHARDT
SCOTTÀ
SENYSZYN
SPERONI (wiceprzewodniczący)
ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)
STRIFFLER
STURDY
TIROLIEN
TOIA
VAUGHAN (wiceprzewodniczący)
VLASÁK
WEBER
WIELAND
ZANICCHI
ZIMMER

KOMISJA DS. POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

PURCELL (SAMOA), wiceprzewodniczący
MNKANDHLA (ZIMBABWE), wiceprzewodniczący
MANGOUALA (GABON), wiceprzewodniczący
ANTIGUA I BARBUDA
YEHOUE TOME (BENIN)
NGON-BABA (REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA)
KONGO (Republika Konga)
DIOMANDE (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)
WAÏSS (DŻIBUTI)
NAIB (ERYTREA)
WAKJIRA (ETIOPIA)
VOCEA (FIDŻI)
GWINEA
DHARAMKUMAR (GUJANA)
DERILUS (HAITI)
JACKSON (JAMAJKA)
KIRIBATI

Członkowie z ramienia PE

CASA, wiceprzewodniczący
KORHOLA, wiceprzewodniczący
CASTEX, wiceprzewodniczący
ALFONSI
CALLANAN
CASINI
DE KEYSER
DURANT
FERREIRA, Elisa
GABRIEL
GAHLER
GRIESBECK
HANNAN
HÄNDEL
KACZMAREK
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR

Członkowie z ramienia AKP

LIBERIA
IMBARCAOUANE (MALI)
SITHOLE (MOZAMBIK)
PALAU
TOZAKA (WYSPY SALOMONA)
SLATER (SAINT VINCENT I GRENADYNY)
SUAZI
TOGO
OULANYAH (UGANDA)

Członkowie z ramienia PE

MANDERS
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MOREIRA
NICHOLSON
ROITHOVÁ
SCHMIDT
SPERONI
STRIFFLER
WIELAND

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

SALL (SENEGAL), współprzewodniczący
LENGKON (VANUATU), wiceprzewodniczący
VAN DER WALT (NAMIBIA), wiceprzewodniczący
DE FONTES PEREIRA (ANGOLA)
CHANDLER (BARBADOS)
MUTIRI WA BASHARA (DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA)
KINGSFORD BAGBIN(GHANA)
GWINEA RÓWNIKOWA
KEMBI-GITURA (KENIA)
SOFONIA (LESOTO)
BANDA (MALAWI)
WYSPY MARSHALLA
OULD GUELAYE (MAURETANIA)
MAURITIUS
AHMED (NIGERIA)
POLISI (RWANDA)
SAINT KITTS I NEVIS
LONG (SAINT LUCIA)
WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCA
POOL (SESZELE)
BUNDU (SIERRA LEONE)

Członkowie z ramienia PE

CARVALHO, współprzewodnicząca
LEGUTKO, wiceprzewodniczący
ALVES, wiceprzewodniczący
BICEP
BULLMANN
CASPARY
ENGEL
FORD
GOERENS
GUERRERO SALOM
JENSEN
KUHN
MARTIN
MATO ADROVER
MAYER
McMILLAN-SCOTT
MICHEL
MITCHELL
MIZZI
OMARJEE
SCHLYTER

Członkowie z ramienia AKP

BUTI MANAMELA (RPA)
ELHAG MUSA (SUDAN)
PARMESSAR (SURINAM)
HAVEA TAIONE (TONGA)
KHAN (TRYNIDAD I TOBAGO)
LEUELU (TUVALU)

Członkowie z ramienia PE

ŠŤASTNÝ
STURDY
TIROLIEN
WEBER
ZANICCHI

KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

NDUGAI (TANZANIA), wiceprzewodniczący
WEIDOU (CZAD), wiceprzewodniczący
GRENADA, wiceprzewodniczący
BAHAMY
PEYREFITTE (BELIZE)
MOTLHALE (BOTSWANA)
TAPSOBA (BURKINA FASO)
KARERWA (BURUNDI)
HAMATOUKOUR (KAMERUN)
RAMOS (REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYŁĄDKA)
DJABIR (KOMORY)
MARSTERS (WYSPY COOKA)
DOMINIKA
JIMENEZ (DOMINIKANA)
BALDEH (GAMBIA)
GWINEA BISSAU
RAVELOSON (MADAGASKAR)
YOSIWO (SFEDEROWANE STANY MIKRONEZJI)
NAURU
CHEGOU (NIGER)
NIUE
AIMO (PAPUA NOWA GWINEA)
SOMALIA
RPA
TIMOR WSCHODNI
KAKOMA (ZAMBIA)

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, wiceprzewodnicząca
BAUER, wiceprzewodnicząca
SCHNELLARDT, wiceprzewodniczący
BEARDER
CHRISTENSEN
COELHO
DELVAUX
DE MITA
DE SARNEZ
ESTARÀS FERRAGUT
FERREIRA, João
HALL
HAUG
JOLY
KLASS
KURSKI
LÖVIN
NEUSER
OUZKÝ
RONZULLI
SCOTTÀ
SENYSZYN
TOIA
VAUGHAN
VLASÁK
ZIMMER

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W DNIACH 17-19 CZERWCA W BRUKSELI (BELGIA)

LABOSO, (Kenia), współprzewodnicząca	MICHEL, współprzewodniczący
DE FONTES PEREIRA (Angola)	ALFONSI ⁽¹⁾ , ⁽³⁾
CHANDLER (Barbados)	AYLWARD ⁽²⁾
PEYREFITTE (Belize)	BAUER
YEHOUETOME (Benin)	BEARDER
MOTLHALE (Botswana)	BICEP
OUEDRAOGO ZARE (Burkina Faso)	BOULLAND ⁽²⁾ , ⁽³⁾ (za KUHNA, W.)
KARERWA (Burundi)	CARVALHO
HAMATOUKOUR (Kamerun) (wiceprzewodniczący)	CASA ⁽³⁾
NGON-BABA (Republika Środkowoafrykańska)	CASTEX
WEIDOU (Czad)	CASHMAN ⁽³⁾ (za TOIE, P.)
MWANDO NSIMBA (Demokratyczna Republika Konga)	DE KEYZER ⁽²⁾ , ⁽³⁾
NDOUANE (Republika Konga)	DE SARNEZ ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
MARSTERS (Wyspy Cooka)	DIAZ DE MERA GARCIA-CONSUEGRA ⁽²⁾ (za DELVAUX, A.)
DIOMANDE (Wybrzeże Kości Słoniowej)	ENGEL ⁽¹⁾ , ⁽³⁾
WAISS (Dzibuti) (wiceprzewodniczący)	ESTARÀS FERRAGUT
JIMÉNEZ (Republika Dominikańska) (wiceprzewodniczący)	FISAS AYXELA Santiago ⁽²⁾ , ⁽³⁾ (za CASINIEGO, C.)
NAIB (Erytrea)	GABRIEL
DABA WAKJIRA (Etiopia)	GAHLER
MANGOUALA (Gabon)	GOEBBELS (za WEBERA, H.)
BALDEH (Gambia)	GOMES ⁽¹⁾ (za LÓPEZA AGUILARA, J. F.)
BAGBIN (Ghana)	GUERRERO SALOM
GOMEZ (Gwinea)	GURMAI (za FERREIRE, E.)
SEERAJ (Gujana)	HALL ⁽²⁾ , ⁽³⁾
DERILUS (Haiti)	HAUG
JACKSON (Jamajka)	HANDZLIK Małgorzata ⁽³⁾ (za ZANICCHI, E.)
KEMBI-GITURA (Kenia)	KACZMAREK
SOFONIA (Lesoto)	KIIL-NIELSEN ⁽²⁾
RAVELOSON (Madagaskar) (*)	KLASS (wiceprzewodnicząca) ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
BANDA (Malawi)	LEINEN (za OLE, C.)

ASSARID AG. IMBARCAOUANE (Mali)	MANDERS ⁽²⁾
DEERPALSING (Mauritius) (wiceprzewodnicząca)	MARTIN
GEORGE (Sfederowane Stany Mikronezji)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ ⁽²⁾ , ⁽³⁾
SITHOLE (Mozambik) (wiceprzewodnicząca)	MAYER
VAN DER WALT (Namibia)	MITCHELL ⁽²⁾ , ⁽³⁾
CHEGOU (Niger) (wiceprzewodniczący)	MUNIZ DE URQUIZA ⁽³⁾ (za LÓPEZA AGUILARA, J.)
AHMED (Nigeria)	NEUSER ⁽²⁾ , ⁽³⁾
AIMO (Papua-Nowa Gwinea)	OMARJEE (wiceprzewodniczący) ⁽³⁾
POLISI (Rwanda) (wiceprzewodniczący)	PIEPER ⁽³⁾ (za KLASS, C.)
SLATER (Saint Vincent i Grenadyny)	PROTASIEWICZ ⁽³⁾ (za COELHA, C.)
PURCELL (Samoa) (wiceprzewodniczący)	RAPKAY ⁽²⁾ (za BULLMANNA, U.)
SALL (Senegal)	RINALDI ⁽¹⁾
POOL (Seszele)	RIVASI (wiceprzewodnicząca) ⁽²⁾
BUNDU (Sierra Leone)	ROITHOVÁ (wiceprzewodnicząca) ⁽¹⁾
TOSAKA (Wyspy Salomona)	RONZULLI (wiceprzewodnicząca) ⁽³⁾
IKAR (Somalia)	SCHLYTER ⁽²⁾
DENG (Sudan Południowy)	SCHMIDT
MUSA (Sudan)	SCHNELLHARDT ⁽²⁾ , ⁽³⁾
PARMESSAR (Surinam)	SPERONI (wiceprzewodniczący) ⁽²⁾
GAMEDZE (Suazi)	ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)
NDUGAI (Tanzania) (wiceprzewodniczący)	STRIFFLER ⁽²⁾ , ⁽³⁾
CORBAFO (Timor Wschodni)	STURDY ⁽²⁾ , ⁽³⁾
KLASSOU (Togo)	THUN Róza Maria Gräfin von ⁽³⁾ (za DE MITĚ, L.)
TAIONE (Tonga)	TIROLIEN ⁽²⁾ , ⁽³⁾
KHAN (Trynidad i Tobago)	VAUGHAN (wiceprzewodniczący) ⁽³⁾
OULANYAH (Uganda)	WIELAND ⁽²⁾
LENGKON (Vanuatu) (*)	WOJCIECHOWSKI ⁽²⁾ (za NICHOLSONA, J.)
KAKOMA (Zambia)	ZABORSKA (za KORHOLĚ, E.R.)
MNKANDHLA (Zimbabwe)	ZIMMER ⁽²⁾

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą posłem do Parlamentu.

⁽¹⁾ Obecni w dniu 17 czerwca 2013 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 18 czerwca 2013 r.

⁽³⁾ Obecni w dniu 19 czerwca 2013 r.

Ponadto obecni:**BARBADOS**
BRATHWAITE**BENIN**
HOUNGNIGBO
BOTON
LOKOSSOU**BOTSWANA**
MOTLHALE**BURKINA FASO**
DOAMBA
OUEDRAOGO ZARE
KERE
CISSE
TAPSOBA**KAMERUN**
NJIPENDI KUOTU**REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRY-
KAŃSKA**
NOUGANGA**CZAD**
AFFONO
TEKILO
ADJI**KONGO (Demokratyczna Repub-
lika Konga)**
LUTUNDULA APALA
MOLIWA MOLEKO
BASIALA MAKI
LUKUKA
JAV
KAT MUSHITU
NGINDU KABUNDI BIDUAYA
MUKENDI
PIKA FWELO
MENGE**KONGO, Republika**
DOUMA
MVOUAMA BANDOUBOULA
MAKAYA
ODZOKI
NKONTA**WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ**
TOURE
TOURE
DIOMANDE
OUSSEINE**ERYTREA**
TEKLE**ETIOPIA**
DABA
DESTA**GABON**
MILEBOU
MAKITA NGADI
RISSONGA
OFOUNDA**GAMBIA**
JAGNE**GHANA**
ASAMOAH
KEDDEY
ASAMOAH
BROWN
ALIFO
OSEI-MENSAH**GWINEA**
SYLLA
DIALLO**JAMAJKA**
CLARKE**KENIA**
ADEN
KABANDO
ONGUKA
OLOO
WERU
NDINDIRI
CHABITY
NJIRU
HAGGAI
NGALI**MADAGASKAR**
RAZAFISON**MALAWI**
MWACHANDE
KAUNDA
MAKANDE**MAURETANIA**
ZAMEL
OULD HAMOUD
FATOU
MINT BILAL
GUELADIO**MAURITIUS**
KOONJUL**MIKRONEZJA (Sfederowane
Stany)**
ALLEN**MOZAMBIK**
MALENDZA
MATE
MALENDZA
DAVA

NAMIBIA
NAHOLO
NGHILEEDELE

NIGER
OUSMANE
TONDY
MAINA

NIGERIA
MADWATTE
OKORIE
DALHATU
BURAIMO
IBRAHIM
ABDULLAHI
ALHASSAN
AKPAN
AHMED
OLADIPO
ABIMBOLA
IRABOR

SAINT VINCENT I GRENADYNY
WALLAST

SAMOA
LUTERU

SENEGAL
SALL
TALL
LO

SESZELE
SAMSON
VEL

SIERRA LEONE
LEWALLY

SOMALIA
AWALE
HASSAN
ALI

SUDAN POŁUDNIOWY
DENG
GUALDIT
ABER
SOLOMON
KONG
NYANG
ARIKO
YOKWE
DEBREF
MOU

SUDAN
ABDEL HALIM
OMER
AMIR

SURINAM
CHRISTOPHER
NELSON

SUAZI
NHLEKO

TANZANIA
MWANJELWA

TRYNIDAD I TOBAGO
KING-ROUSSEAU
JOSEPH
RAMSUBAGH

UGANDA
NABBANJA
AKOL

ZAMBIA
MBEWE
KASHINKA
NGULUBE
KACHALI
MUBANGA
CHOOBE
PHIRI

ZIMBABWE
MLOTSHWA
SAMASUWO
RUKOBO
MLOTSHWA
RATSAKATIKA
ZANZA
CHIDAWANYIKA
MUCHADA
JURU
NYAMUKAPA

RADA AKP

Olebile Gaborone, wiceminister ds. mieszkalnictwa i gruntów (Botswana), urzędujący przewodniczący Rady AKP

RADA UE

Sean Barrett T.D., rzecznik Dail Eireann, niższej izby parlamentu Irlandii

KOMISJA EUROPEJSKA

RUDISCHHAUSER, zastępca dyrektora generalnego, DG DEVCO

ESDZ

COSTA PEREIRA, kierownik wydziału ds. obszaru panafrykańskiego
PETERIS USTUBS

EKES

KING, przewodnicząca – Komitet Monitorujący AKP-UE

CENTRUM TECHNICZNE DS. WSPÓŁPRACY W DZIEDZINIE ROLNICTWA I OBSZARÓW WIEJSKICH

BOTO, kierownik biura, Bruksela

FAO

MAIGA, urzędnik łącznikowy, biuro łącznikowe z UE i Belgią

SEKRETARIAT AKP

MUMUNI, wiceprezydent generalny

SEKRETARIAT UE

AGUIRIANO NALDA, wiceprezydent generalny

ZAŁĄCZNIK III

AKREDYTACJA PRZEDSTAWICIELI SPOZA PARLAMENTÓW

Fidzi

Viliame Naupoto,

minister młodzieży i sportu, szef delegatury w Fidzi

Madagaskar

Jean Constant Raveloson,

przewodniczący komisji ds. prawnych i ustawodawstwa kongresu tymczasowego, szef delegatury na Madagaskarze

ZAŁĄCZNIK IV

TEKSTY PRZYJĘTE

- Rezolucja w sprawie zagrożenia dla demokracji i stabilności politycznej w krajach AKP spowodowanego ponownie puczami wojskowymi oraz w sprawie roli społeczności międzynarodowej
(ACP-EU/101.355/fin.)
- rezolucja w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym – dalszych kroków
(ACP-EU/101.293/fin.)
- rezolucja w sprawie zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej w krajach AKP
(ACP-EU/101.294/fin.)
- rezolucja w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej
(ACP-EU/101.376/fin.)
- rezolucja w sprawie sytuacji w Republice Gwinei
(ACP-UE/101.377/fin.)
- poprawki do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego (AP101.347)
- kodeks postępowania członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE biorących udział w delegacjach obserwacji wyborów (DV/1003463)

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie zagrożenia dla demokracji i stabilności politycznej w krajach AKP spowodowanego ponownie puczami wojskowymi oraz w sprawie roli społeczności międzynarodowej**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Brukseli w dniach 17–19 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej,
- uwzględniając umowę z Kotonu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 listopada 2012 r. w sprawie sytuacji w Mali,
- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie wojskowego zamachu stanu w Gwinei Bissau (2012/2660(RSP)), z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie sytuacji w Mali (2012/2603(RSP)), z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie sytuacji na Madagaskarze (2011/2712(RSP)) oraz z dnia 4 września 2008 r. w sprawie zamachu stanu w Mauretanii (2008/2623(RSP)),
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r. oraz międzynarodową Konwencję o prawach dziecka z 1989 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 19 czerwca 2013 r. w Brukseli.

- uwzględniając Strategię UE na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu przyjętą w marcu 2011 r.,
 - uwzględniając Deklarację z Lomé przyjętą dnia 12 lipca 2000 r. przez głowy państw i szefów rządów krajów Organizacji Jedności Afrykańskiej,
 - uwzględniając Akt Założycielski Unii Afrykańskiej (UA), który został przyjęty w 2000 r. na szczycie w Lomé (Togo) i wszedł w życie w 2001 r.,
 - uwzględniając komunikat głów państw Unii Afrykańskiej z dnia 14 lipca 2012 r. w sprawie sytuacji w Mali (PSC/AHG/COMM/1), decyzję Zgromadzenia UA z dnia 1 lipca 2011 r. w sprawie sytuacji na Madagaskarze (Zgromadzenie/UA/369), decyzję Rady Pokoju i Bezpieczeństwa UA z dnia 17 kwietnia 2012 r. w sprawie sytuacji w Gwinei Bissau oraz rezolucję Rady Pokoju i Bezpieczeństwa UA z dnia 6 lutego 2009 r. w sprawie sytuacji w Mauretanii,
 - uwzględniając Afrykańską kartę w sprawie demokracji, wyborów i rządów (Karta demokracji), która została przyjęta przez Unię Afrykańską w dniu 30 stycznia 2007 r. w Addis Abebie (Etiopia) i weszła w życie w dniu 15 lutego 2012 r.,
 - uwzględniając protokół ECOWAS A/SP1/12/01 w sprawie demokracji i dobrego sprawowania rządów przyjęty w Dakarze w dniu 21 grudnia 2001 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (AKP-UE 101.355),
- A. mając na uwadze, że charakterystyczną cechą demokracji są wolne i przejrzyste wybory, w drodze których władza przekazywana jest na ustalony okres w ręce osób, które otrzymały mandat od narodu w drodze głosowania; mając na uwadze, że charakterystyczną cechą demokracji jest przestrzeganie rządów prawa, równowaga między władzą wykonawczą, ustawodawczą i sądowniczą, a także wolność prasy; mając na uwadze, że niezbędnym krokiem w kierunku utrwalenia tego ustroju jest demokratyczna zmiana rządów;
- B. mając na uwadze, że przyjęte na szczeblu Unii Afrykańskiej i ECOWAS instrumenty prawne przeciwdziałające niekonstytucyjnym zmianom rządów okazały się niewystarczające, aby zapobiec zwiększeniu liczby wojskowych zamachów stanu;
- C. mając na uwadze, że niekonstytucyjne zmiany rządów są bez wątpienia główną przeszkodą i wielkim wyzwaniem dla zapewnienia pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju społeczeństwa w państwach i narodach, które ich doświadczają;
- D. mając na uwadze, że w państwie demokratycznym, w którym stosowana jest zasada praworządności, policja i wymiar sprawiedliwości zapewniają egzekwowanie przestrzegania prawa na terytorium państwa, a siły zbrojne zapewniają zewnętrzne bezpieczeństwo państwa;
- E. mając na uwadze, że silna wzajemna zależność państw, nieszczelność granic, zwłaszcza w zakresie handlu bronią, a także transgraniczna działalność grup terrorystycznych wymagają wprowadzenia rozwiązań regionalnych, aby przeciwdziałać reperkusjom w państwach sąsiednich;
- F. mając na uwadze, że restrukturyzacja armii narodowych w państwach AKP znajdujących w okresie po zakończeniu konfliktu poprzez włączanie rebeliantów oraz ich „brassage” lub „mixage” do sił zbrojnych bez uwzględnienia obiektywnych kryteriów poboru do wojska lub zasobów rzeczywiście dostępnych do celów utrzymania wojsk poważnie podważa profesjonalny i elitarny charakter jakiegokolwiek korpusu armii republikańskiej, tworząc tym samym warunki sprzyjające buntom, dalszym rebeliom i wojskowym zamachom stanu, które hamują procesy demokratyczne w państwach AKP;

- G. mając na uwadze, że pucze i wewnętrzne napięcia są dla krajowych lub zewnętrznych grup terrorystycznych okazją do zwiększenia ich wpływu i do stałego zagrożenia stabilności na poziomie regionalnym, a nawet dalej;
- H. mając na uwadze, że czynniki wewnętrzne i lokalne, takie jak: wpływ sił wojskowych na życie publiczne, korupcja, brak zarządzania zasobami naturalnymi, upolitycznienie i instrumentalizacja napięć etnicznych i religijnych, rywalizacja między siłami zbrojnymi i służbami bezpieczeństwa oraz ingerencja z zewnątrz stanowią ważne przyczyny niestabilności państwa, a także przyczyniają się do narastania kryzysów i rzeczywistych konfliktów społecznych, gospodarczych oraz w sferze bezpieczeństwa;
- I. mając na uwadze, że pucze wojskowe i niekonstytucyjne zmiany rządów zagrażają ludności, a także gwarancjom wolności obywatelskich i praw człowieka;
- J. mając na uwadze, że wyraźny przyrost naturalny w kontekście ubóstwa jest kolejnym ważnym czynnikiem mającym wpływ na niestabilność państwa, która może się nasilić w związku z przyspieszeniem procesu urbanizacji, a tym samym może spowodować wzrost endemicznego bezrobocia i zagrozić bezpieczeństwu żywnościowemu, wywołując niepokoje społeczne i prowadząc do ewentualnego powstania lub puczu;
- K. mając na uwadze, że w związku ze stosowaniem skrajnej przemocy przez wojsko i uzbrojone grupy rebeliantów w stosunku do ludności, państwa muszą liczyć się z przesiedleniami wielu osób, które w większości pozostają w kraju lub uciekają do najbliższego państwa sąsiedniego, ponieważ nie mają środków na ucieczkę do dalej położonych miejsc;
- L. mając na uwadze, że przemieszczanie się ludności, tak wewnątrz państw objętych konfliktem, jak i między tymi państwami, ma szczególnie negatywny wpływ na kobiety, osoby starsze i dzieci, które znajdują się w związku z tym w sytuacji wielkiego zagrożenia;
- M. mając na uwadze, że korupcja podważa stabilność demokracji, co sprzyja ponownym puczom wojskowym oraz zagraża konsolidacji stabilnych instytucji państwa demokratycznego, a także podważa wysiłki na rzecz propagowania zdrowych relacji między wojskiem a ludnością cywilną;
- N. mając na uwadze, że aktywne zaangażowanie całej społeczności międzynarodowej w działania zapobiegające puczom wojskowym i ogólnie pojętym niekonstytucyjnym zmianom oraz eliminujące te zdarzenia jest niezbędne, aby zapewnić tryumf wartości demokratycznych, stabilizację w krajach rozwijających się oraz utrwalenie pokoju na świecie;
1. wzywa wszystkie podmioty polityczne i wojskowe do przestrzegania prawa międzynarodowego, w szczególności w zakresie praw człowieka, demokratycznych rządów, rządów prawa i równouprawnienia płci;
 2. jest zdania, że należy wyciągnąć wnioski z niedawnych puczów wojskowych w celu podjęcia problemu roli wojska w budowaniu demokratycznego państwa, przestrzegania zasad państwa prawa i zapewnienia porządku publicznego i obronności, a tym samym tworzenia warunków sprzyjających trwałemu rozwojowi;
 3. wzywa wszystkie podmioty polityczne do ustanowienia i zapewnienia demokratycznych rządów opartych na pluralizmie politycznym, umocowaniu pochodzącym od obywateli, odpowiednim szacunku dla wyraźnego rozdziału władzy ustawodawczej, wykonawczej i sędziowskiej, pluralizmie politycznym, odpowiedzialności, przejrzystości i poszanowaniu praw człowieka;
 4. wyraża przekonanie, że budowanie demokratycznego społeczeństwa i zagwarantowanie stabilności politycznej wymaga przede wszystkim silnej woli politycznej i ambitnej wizji – ze strony liderów politycznych, zarówno rządu, jak i opozycji – mających na celu tworzenie instytucji politycznych gwarantujących ludności prawa człowieka, a także prawa społeczne, ekonomiczne i środowiskowe;

5. nalega na efektywnym przyjęciu i wprowadzeniu w życie doktryny niekonstytucyjnych zmian rządów, która została przedstawiona przez Radę Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej oraz Komisję Unii Afrykańskiej w ich Akcie Założycielskim, w protokole Rady Pokoju i Bezpieczeństwa, w deklaracji z Lomé i Afrykańskiej karcie w sprawie demokracji, wyborów i rządów, która określa przepisy ramowe dotyczące definiowania, nakładania sankcji i przywrócenia porządku konstytucyjnego;
6. podkreśla rolę stosowania międzynarodowo i regionalnie koordynowanych celowych sankcji politycznych i gospodarczych przeciwko sprawcom niekonstytucyjnych zmian rządów i puczów wojskowych, a także propagowania natychmiastowego przywrócenia porządku konstytucyjnego i rządów prawa;
7. podkreśla konieczność zapewnienia resocjalizacji rebeliantów i członków bojówek poprzez włączenie ich do sił zbrojnych lub poprzez ich rozbrojenie i zaplanowanie ich powrotu do życia cywilnego, co wiąże się również z koniecznością regularnej wypłaty żołdu i rozmieszczeniem w koszarach; podkreśla potrzebę propagowania zawodowego charakteru wojska w krajowym kontekście państwa prawa, poprzez misje szkoleniowe, które promują etykę wojskową odnoszącą się do ochrony ludności cywilnej i wartości patriotycznych oraz potwierdza, że odzwierciedlenie różnorodności krajowej w wojsku oraz w milicji umacnia spójność krajową;
8. zaleca, aby, przeprowadzając reformy armii w państwach znajdujących się w okresie po zakończeniu konfliktu, szczególną uwagę poświęcono kryteriom profilowania osób w procesie poboru lub włączenia do struktur wojskowych, uwzględniając specyfikę pracy żołnierza oraz dostępność zasobów i rzeczywiste potrzeby danego państwa;
9. zachęca państwa AKP do ujęcia środków służących reformie sektora bezpieczeństwa w planach działań mających na celu ustanowienie i wzmocnienie demokratycznie odpowiedzialnych instytucji;
10. wzywa do wzmocnienia politycznej współpracy regionalnej w celu zarządzania ryzykiem zamachów stanu i terroryzmu, a także w celu zapobiegania im;
11. podkreśla, że rozbrojenie rebeliantów, uregulowanie i kontrola handlu bronią są konieczne dla zapewnienia stabilności politycznej, zwłaszcza ze względu na to, że handel ten jest także źródłem dochodów organizacji mafijnych, sił rebelianckich i grup terrorystycznych; zwraca się do organizacji międzynarodowych i regionalnych o wdrożenie odpowiednich programów kontroli broni;
12. wzywa Komisję Europejską i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ), aby nadały należyty priorytet wspieraniu wolnych wyborów oraz prowadziły odpowiednie działania następcze, aby umożliwić ustanowienie instytucji reprezentujących ludność;
13. wzywa Komisję Europejską i ESDZ, aby nadały należyty priorytet reformie sektora bezpieczeństwa, dalszym szkoleniom, wsparciu struktur i instytucji państwowych oraz skutkom odbudowy struktur po zakończeniu konfliktu w celu wzmocnienia odporności i trwałości demokratycznego funkcjonowania państw AKP;
14. uważa, że aby zapewnić demokratyczną stabilność w państwach AKP, w centrum strategii zapobiegania konfliktom należy umieścić politykę rozwoju oraz wyraża również przekonanie, że liderzy polityczni, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, przedstawiciele środowisk religijnych i stowarzyszenia kobiet powinny osiągnąć ogólnokrajowe porozumienie w sprawie stosownych i odpowiednich instytucji, a także w sprawie uchwalonych i utrwalonych procedur, za pomocą których wdrażać można praktyki demokratyczne;
15. zwraca się do Komisji Europejskiej i ESDZ o dopilnowanie stosowania zaleceń unijnych misji obserwacji wyborów wysłanych do państw znajdujących się w okresie przejściowym, oraz o zwrócenie przy tym szczególnej uwagi na postanowienia dotyczące reformy sektora bezpieczeństwa;

16. wzywa Komisję Europejską, ESDZ oraz partnerów regionalnych i międzynarodowych, aby zobowiązały się do lepszej koordynacji działań zewnętrznych oraz do podjęcia przyspieszonej interwencji międzynarodowej wobec krajów ponoszących konsekwencje niekonstytucyjnych zmian rządów lub puczów wojskowych, skupiających swoje wysiłki na budowie i konsolidacji struktur państwa prawa i struktur narodowych, a także na pojednaniu narodowym;
17. potępia uciekanie się do gwałtów jako narzędzia walki w wielu strefach objętych konfliktem i wzywa do uznania tego aktu za zbrodnię przeciwko ludzkości; domaga się udzielenia szczególnego wsparcia ofiarom gwałtów;
18. potępia wykorzystywanie dzieci-żołnierzy i nawołuje do objęcia postępowaniem karnym przywódców rebelianckich wykorzystujących dzieci-żołnierzy; podkreśla, że resocjalizacja dzieci-żołnierzy ma priorytetowe znaczenie dla zapewnienia długoterminowej stabilności politycznej oraz spójności społecznej; przypomina w tym kontekście konieczność zapewnienia byłym dzieciom-żołnierzom dostępu do kształcenia;
19. zwraca uwagę na pozytywną i proaktywną rolę, jaką zasadniczo mogą odegrać kobiety w procesie pokojowym oraz w ogólnie pojętych procesach odbudowy, stabilizacji, demokratyzacji i pojednania narodowego; oraz zachęca Komisję Europejską, ESDZ, państwa AKP oraz partnerów regionalnych i międzynarodowych do propagowania reprezentacji kobiet w procesie podejmowania decyzji politycznych i gospodarczych, a także zasad równouprawnienia płci i praw kobiet;
20. zachęca władze publiczne państw AKP, a także partnerów regionalnych i międzynarodowych do opracowania i wdrożenia strategii ustawodawczych i programów na rzecz walki z bezrobociem wśród młodych ludzi, a także na rzecz włączania młodych ludzi do procesu podejmowania decyzji politycznych i gospodarczych;
21. zwraca się do zainteresowanych państw oraz ich partnerów technicznych i finansowych o przeprowadzenie reform sektora sądownictwa, ze szczególnym uwzględnieniem szkolenia osób zatrudnionych w sądownictwie;
22. przypomina wagę długoterminowej odbudowy po konflikcie i uznaje w tym kontekście, że należy dążyć do starań w celu wsparcia lepszej zrównoważonej urbanizacji w państwach AKP i tym samym przyczynienia się do obniżenia endemicznego bezrobocia i poprawy sytuacji w zakresie braku bezpieczeństwa żywnościowego, a także do zmniejszenia ryzyka napięć społecznych;
23. zaleca międzynarodowym darczyńców, państwom AKP oraz ich partnerom regionalnym podjęcie wszelkich kroków koniecznych do propagowania edukacji, a zwłaszcza edukacji obywatelskiej, od najmłodszych lat oraz do zwiększenia świadomości publicznej na temat kultury pokoju, praw człowieka, demokracji, rządów prawa i wolności obywatelskich;
24. wzywa Komisję Europejską oraz ESDZ do energicznych działań na rzecz programów wsparcia w okresie po konflikcie w celu lepszej koordynacji środków nadzwyczajnych i działań związanych z rozwojem długoterminowym;
25. wzywa do postawienia przed sądem sprawców i współsprawców puczów oraz niekonstytucyjnych zmian rządów;
26. opowiada się za wzmocnieniem działań Międzynarodowego Trybunału Karnego w celu efektywnego zwalczania bezkarności;
27. zaleca organizacjom szczebla kontynentalnego, jak Unia Afrykańska i regionalne wspólnoty gospodarcze, dalsze propagowanie ścisłych powiązań politycznych i gospodarczych pomiędzy ich państwami członkowskimi, aby razem stawić czoła wspólnym problemom, takim jak: terroryzm, przemyt, przestępczość zorganizowana i fundamentalizm religijny;

28. zaleca organizacjom szczebla regionalnego i ich państwom członkowskim propagowanie zapobiegania puczom wojskowym poprzez jasne określenie ról i zakresu odpowiedzialności elit wojskowych i politycznych, aby ułatwić podejmowanie odpowiedzialnych decyzji politycznych i opracowanie odpowiedzialnych polityk obronnych;
29. zaleca, aby organizacje szczebla kontynentalnego, jak Unia Afrykańska, i regionalnego, jak ECOWAS, korzystały z systemów wczesnego ostrzegania w celu zapobieżenia możliwym konfliktom między ich państwami członkowskimi oraz w granicach tych państw i rozwiązania ich na wczesnym etapie;
30. wzywa międzynarodową wspólnotę darczyńców do zapewnienia pomocy ludności cywilnej dotkniętej konsekwencjami puczów wojskowych i innych niekonstytucyjnych zmian rządów, ze zwróceniem szczególnej uwagi na słabsze grupy społeczne, takie jak: ludność przemieszloną, kobiety, osoby starsze i dzieci;
31. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji instytucjom Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej, Radzie AKP, ECOWAS, Międzynarodowemu Organowi ds. Rozwoju (IGAD), Południowoafrykańskiej Wspólnocie Rozwoju (SADC), Wspólnocie Państw Portugalskojęzycznych, Frankofonii, Wspólnocie Narodów oraz sekretarzowi generalnemu Narodów Zjednoczonych.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym – dalszych kroków

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Brukseli w dniach 17–19 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając tytuł V art. 21 ust. 1 i art. 21 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 18 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu) ⁽²⁾, a w szczególności jej art. 36 i 37, a także zmiany wprowadzone do umowy z Kotonu w latach 2005 i 2010 ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 26 września 2002 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym z krajami i regionami AKP ⁽⁴⁾, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽⁵⁾, z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁶⁾, z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁷⁾ oraz z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 ⁽⁹⁾ oraz uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 19 czerwca 2013 r. w Brukseli (Belgia).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 273 E z 14.11.2003, s. 305.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 124.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte: P7_TA(2012)0241.

- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2012 r.⁽¹⁾ i z dnia 16 kwietnia 2013 r.⁽²⁾ w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje,

- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2010 r.⁽³⁾ w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych,

- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2011 r.⁽⁴⁾,

- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym: problemów i perspektyw⁽⁵⁾ oraz rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie przeglądu negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA)⁽⁶⁾,

- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Cariforum, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony⁽⁷⁾, z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej o partnerstwie pomiędzy państwami regionu Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską z drugiej strony⁽⁸⁾, z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wstępnej Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wybrzeżem Kości Słoniowej z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony⁽⁹⁾, z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej o partnerstwie gospodarczym między Ghaną z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony⁽¹⁰⁾, z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wstępnej Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a państwami Afryki Środkowej, z drugiej strony⁽¹¹⁾, z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie Umowy przejściowej ustanawiającej ramy umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Afryki Wschodniej i Południowej z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony⁽¹²⁾, z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a państwami SADC EPA z drugiej strony⁽¹³⁾, z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej ustanawiającej ramy dla Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a państwami partnerskimi Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej z drugiej strony⁽¹⁴⁾, z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie przejściowej umowy o partnerstwie pomiędzy WE a państwami Pacyfiku⁽¹⁵⁾,

- uwzględniając pierwsze posiedzenie Wspólnej Rady CARIFORUM-UE, które odbyło się w dniu 17 maja 2010 r. w Madrycie (Hiszpania) oraz drugie posiedzenie Wspólnej Rady CARIFORUM-UE, które odbyło się w dniu 26 października 2012 r. w Brukseli,

- uwzględniając rezolucję w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) z 95. sesji Rady Ministrów krajów AKP, która odbyła się w Port Vila (Vanuatu) w dniach 10–15 czerwca 2012 r.⁽¹⁶⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte: P7_TA(2012)0342.

⁽²⁾ Teksty przyjęte: P7_TA(2013)0112.

⁽³⁾ P7_TA(2010)0434.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte: P7_TA(2012)0431.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 120 z 30.4.2004, s. 16.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 330 z 30.12.2006, s. 36.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 101.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 118.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 106.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 112.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 141.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 129.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 124.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 135.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 136 E z 11.5.2012, s. 19.

⁽¹⁶⁾ ACP/25/006/12 [Final].

- uwzględniając deklarację z Sipopo przyjętą podczas 7. szczytu głów państw i szefów rządów krajów AKP, który odbył się w Gwinei Równikowej w dniach 13–14 grudnia 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), a w szczególności jego art. XXIV oraz deklarację ministerialną z czwartej sesji Konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze, a także z szóstej sesji Konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,
 - uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 28 listopada 2006 r. dotyczący zmiany dyrektyw w sprawie negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym z krajami i regionami AKP (COM(2006)0673) oraz komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
 - uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z kwietnia 2006 r., października 2006 r., maja 2007 r., października 2007 r., listopada 2007 r., maja 2008 r. i czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając komunikat wydany na zakończenie 33. zwyczajnego posiedzenia Konferencji szefów państw i rządów Wspólnoty Karaibskiej, które odbyło się w dniach 4–6 lipca 2012 r. w Gros Islet (Saint Lucia),
 - uwzględniając wynik spotkania przywódców państw regionu Pacyfiku grupy AKP, które odbyło się na Rarotonga (Wyspy Cooka) w dniu 28 sierpnia 2012 r.,
 - uwzględniając decyzję w sprawie ożywienia handlu wewnątrzafrykańskiego i szybszego rozwoju kontynentalnej strefy wolnego handlu (dok. Assembly/AU/11(XIX)) z 19. zwyczajnej sesji zgromadzenia głów państw i szefów rządów krajów Unii Afrykańskiej, która odbyła się w Addis Abebie w dniach 15–16 lipca 2012 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2012 r. pt. „Handel, wzrost gospodarczy i rozwój – Dostosowanie polityki handlowej i inwestycyjnej do sytuacji krajów najbardziej potrzebujących” (COM(2012)0022final),
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. ⁽²⁾ na temat dalszego rozwoju poprzez wymianę handlową,
 - uwzględniając rezolucję w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym oraz innych kwestii związanych z handlem przyjętą podczas 97. sesji Rady Ministrów państw AKP, która odbyła się w Brukseli w dniach 3–5 czerwca 2013 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AP101.293/13/A/fin.),
- A. mając na uwadze postanowienia rozdziału umowy z Kotonu dotyczącego współpracy handlowej, na mocy którego rozszerzone jednostronne preferencje handlowe przyznane przez UE państwom AKP wygasły z dniem 31 grudnia 2007 r., w związku z czym grupa AKP oraz UE rozpoczynają rokowania w sprawie zawarcia umów o partnerstwie gospodarczym z zamiarem, aby stały się one instrumentami służącymi handlowi i rozwojowi państw AKP, spośród których większość jest słabo rozwinięta;

⁽¹⁾ ACP/28/065/12 [Final].

⁽²⁾ Teksty przyjęte: P7_TA(2013)0119.

- B. mając na uwadze, że zgodnie z umową z Kotonu, negocjacje umów o partnerstwie gospodarczym powinny być podjęte z uwzględnieniem poziomów, jakie państwa AKP uznają za właściwe, i zgodnie z procedurami przyjętymi przez grupę AKP; mając na uwadze, że negocjacje te powinny również uwzględniać trwające i potencjalne procesy integracji regionalnej państw AKP, wybory polityczne i priorytety w zakresie rozwoju objęte tymi procesami;
- C. mając na uwadze, że głównym celem współpracy AKP i UE na rzecz rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego państw AKP, określonym w umowie o partnerstwie z Kotonu, jest redukcja i ostateczna eliminacja ubóstwa, przyczynienie się do pokoju i bezpieczeństwa oraz stabilności politycznej i demokratycznej państw AKP, w celu stopniowego osiągnięcia milenijnych celów (MCR); mając na uwadze, że liberalizacja handlu nie oznacza automatycznie ograniczania ubóstwa; to jednak właściwie dostosowane środki mogą być silnym bodźcem dla wzrostu i rozwoju, umacniając jednocześnie lokalną przedsiębiorczość i przedsiębiorstwa na małą skalę;
- D. mając na uwadze, że umowa z Kotonu opiera się na zasadzie równości partnerów oraz prawie własności strategii rozwoju;
- E. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym powinny być umowami mającymi na celu sprzyjanie integracji regionalnej poprzez rozwój handlu, trwały wzrost gospodarczy i zmniejszenie ubóstwa przy jednoczesnym wspieraniu stopniowej integracji gospodarek państw AKP z gospodarką światową;
- F. mając na uwadze, że można zauważyć, iż Komisja Europejska dąży do szerokiej, kompleksowej i głębokiej umowy integracyjnej, obejmującej nie tylko liberalizację handlu towarami, lecz również inwestycje, zamówienia publiczne i handel usługami, wraz ze zobowiązaniami dotyczącymi praw własności intelektualnej i ułatwieniem wymiany handlowej; mając na uwadze, że wytyczne negocjacyjne AKP skupiają się przede wszystkim na zacieśnieniu współpracy w celu zwiększenia potencjału gospodarczego i handlowego państw AKP, aby wesprzeć je w promowaniu zrównoważonego rozwoju i eliminowaniu ubóstwa, przy jednoczesnym zwiększeniu ich udziału w światowym handlu;
- G. mając na uwadze, że jak dotąd jedynie region CARIFORUM zawarł i realizuje pełną umowę o partnerstwie gospodarczym, podczas gdy pozostałe regiony zrealizowały, bądź realizują umowy przejściowe, podjęły jednak decyzję, aby sfinalizować rokowania w pozostałych obszarach negocjacyjnych;
- H. mając na uwadze charakter umów o partnerstwie gospodarczym jako porozumień regionalnych, które mogłyby wspierać integrację małych i rozczłonkowanych rynków państw AKP w kierunku stworzenia silniejszych gospodarek regionalnych, a także fakt, że część państw AKP, będąc pod presją podpisania umów odrębnych, stworzyło systemy handlu z UE różniące się od systemów ich sąsiadów, osłabiając w ten sposób integrację regionalną;
- I. mając na uwadze, że Komisja zaproponowała przegląd przejściowych umów o partnerstwie gospodarczym w kontekście trwających obecnie negocjacji dotyczących ostatecznych umów o partnerstwie gospodarczym;
- J. mając na uwadze, że podczas 7. szczytu głów państw i szefów rządów krajów AKP, który odbył się w grudniu 2012 r., stwierdzono, że po 10 latach negocjacji umowy o partnerstwie gospodarczym nie przyniosły oczekiwanych rezultatów, regiony, które zawarły lub parafowały umowy o partnerstwie gospodarczym pod koniec 2007 r., kierowały się głównie dążeniem do zapobieżenia zakłóceniom handlu, a kwestie sporne utrzymały się i poważnie ograniczały przestrzeń polityczną lub zakłócały równowagę pomiędzy prawami i obowiązkami państw AKP;
- K. mając na uwadze, że zniesienie taryf celnych mogłoby doprowadzić do powstania poważnych dziur w budżecie wielu państw AKP, które opierają się na cłach przywozowych i podatku wywozowym jako stanowiących istotny element dochodów rządu;
- L. mając na uwadze, że państwa AKP mogą potrzebować dodatkowych środków na pokrycie kosztów dostosowawczych wynikających z umów o partnerstwie gospodarczym, takich jak spadające przychody i zwiększenie konkurencji, a także na poprawę infrastruktury i mocy produkcyjnych, wsparcie dywersyfikacji i wzrost konkurencyjności, aby skorzystać z możliwości dostępu do rynku UE, a także rynku międzyregionalnego, regionalnego i światowego;

- M. mając na uwadze, że rozporządzenie (WE) nr 1528/2007 zmieniono w celu usunięcia z jego zakresu (bezwotowego i bezkwotowego dostępu do rynku) tych państw, które nie podjęły niezbędnych kroków w kierunku ratyfikacji umów o partnerstwie gospodarczym w terminie do dnia 1 października 2014 r.;
- N. mając na uwadze, że regiony AKP wyrażały obawy na temat szeregu kwestii spornych, które w ich ocenie poważnie ograniczają przestrzeń polityczną i zakłócają równowagę pomiędzy prawami i obowiązkami zawartymi w umowach o partnerstwie gospodarczym;
- O. mając na uwadze, że grupa AKP potwierdziła swoje całkowite zaangażowanie na rzecz doprowadzenia do zakończenia rokowań, o ile ich wynik będzie uwzględniał zgłaszane wątpliwości i cele rozwojowe;
- P. mając na uwadze, że ostatnie reformy UE dotyczące ogólnego systemu preferencji położą kres jednostronnym preferencjom handlowym państw AKP;
1. zwraca uwagę, że zawarcie i sprawna realizacja kompleksowych i zrównoważonych umów o partnerstwie gospodarczym musi służyć trwałemu rozwojowi państw AKP i musi także uwzględniać ich wybory polityczne, priorytety rozwojowe i wzmacnianie integracji regionalnej; zaznacza, że budowanie potencjału państwowego musi także pozostać wspólnym celem państw AKP i UE;
 2. apeluje do Unii Europejskiej o wprowadzenie w praktyce jej zobowiązań w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju, aby zwiększyć spójność w obszarach polityki UE, takich jak handel, rolnictwo, podatki, zmiana klimatu, inwestycje, dostęp do surowców oraz rozwój, i przyczynienie się tym samym do przekształcenia państw AKP w samoregulujące się gospodarki;
 3. uważa, że umowy o partnerstwie gospodarczym muszą być negocjowane z pełnym uwzględnieniem różnych kryzysów i zmian gospodarczych zachodzących w ciągu ostatnich 10 lat;
 4. przypomina o potrzebie przywrócenia zaufania i konstruktywnego dialogu w ramach wszystkich rozmów z regionami AKP; dlatego apeluje do wszystkich stron rokowań w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym o utrzymanie woli politycznej, elastyczności i pragmatyzmu w celu zbliżenia stanowisk w kwestiach nierozwiązanych, a także szybkiego zakończenia trwających rokowań dotyczących kompleksowych umów o partnerstwie gospodarczym w sposób satysfakcjonujący wszystkich;
 5. przypomina, że integracja regionalna państw AKP jest jednym z konkretnych celów negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym;
 6. nalega, aby umowy o partnerstwie gospodarczym i inne rozwiązania dotyczące handlu opierały się na osiągnięciach stosunków handlowych AKP-UE i powtarza w związku z tym, że na zakończenie procesu zawierania umowy o partnerstwie gospodarczym żadne państwo AKP nie powinno pozostać lub znaleźć się w gorszej sytuacji niż na mocy wcześniejszych porozumień handlowych AKP-UE; apeluje o przejrzystą, sprawiedliwą i uczciwą umowę handlową i inwestycyjną z państwami AKP, która powinna służyć ich celom rozwojowym, wraz z szeregiem kryteriów socjalnych i środowiskowych;
 7. przypomina o początkowym stanowisku Parlamentu Europejskiego w sprawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w sprawie dostępu do rynku, które dopuszcza dłuższy termin na zawarcie, podpisanie i realizację pełnych umów o partnerstwie gospodarczym w celu zapewnienia stabilnego, przewidywalnego i zwiększonego dostępu do rynku dla eksportu państw AKP odbywającego się na podstawie umów o partnerstwie gospodarczym;
 8. wspiera trwające rozmowy na temat ustanowienia regionalnych funduszy umów o partnerstwie gospodarczym, które usprawniłyby dystrybucję środków UE i zapewniły pomoc finansową głównie w kwestiach związanych z ograniczeniami podaży i mocy produkcyjnych, wzrostem konkurencyjności oraz wsparciem inicjatyw dywersyfikacji przychodów, reformami fiskalnymi i dobrym sprawowaniem rządów;

9. popiera apel szefów państw AKP o większą spójność między agendą integracji regionalnej, umowami o partnerstwie gospodarczym i zobowiązaniami w ramach rundy dauhańskiej, poprzez umacnianie koordynacji między negocjatorami w tych trzech obszarach dla zapewnienia spójności;
10. popiera propozycję Komisji, by w ramach pomocy na rzecz wymiany handlowej przyjąć podejście bardziej oparte na potrzebach, zwracając większą uwagę na kraje LDC i kraje o niskich dochodach; apeluje o zwrócenie większej uwagi na budowanie potencjału w tych państwach w zakresie infrastruktury i wiedzy specjalistycznej, tak aby wspierać sprawie funkcjonujące narzędzia wymiany handlowej;
11. zachęca Komisję Europejską, aby w sposób elastyczny podeszła do rozstrzygnięcia nierozwiązanych kwestii spornych, co pozwoli państwom i regionom AKP na stymulację rozwoju przemysłu i jego rozwijających się gałęzi, wzrostu wartości dodanej oraz poboru przychodów, szczególnie w kontekście handlu między państwami rozwijającymi się, a także pozwoli na maksymalne wykorzystanie przeszerzeni politycznej dla celów rozwojowych;
12. apeluje do stron negocjacji, aby dopilnowały, by podczas rokowań, a w szczególności podczas wdrażania, zobowiązania podjęte w ramach umowy o partnerstwie gospodarczym i wynikające z nich strategii polityczne skutecznie przyczyniały się do redukcji ubóstwa, rozwoju gospodarczego państw AKP oraz do zrównoważenia środowiskowego;
13. podkreśla znaczenie handlu między AKP a UE, handlu między krajami rozwijającymi się, handlu międzyregionalnego oraz integracji regionalnej między państwami AKP oraz pomiędzy państwami AKP a krajami i terytoriami zamorskimi UE; jest to podstawa trwałego rozwoju społecznego i gospodarczego, która powinna być aktywnie wspierana przez dwustronne, subregionalne i regionalne umowy o partnerstwie gospodarczym;
14. wzywa UE oraz państwa AKP do wspólnego opracowania strategii wzrostu konkurencyjności rolnictwa państw AKP, która dotyczyć będzie nie tylko dostępu do rynku, ale także kwestii związanych z rozwojem obszarów wiejskich, ograniczeniami podaży i dostępem do mikrofinansowania w celu ochrony źródeł utrzymania posiadaczy niewielkich gospodarstw rolnych i zapewnienia suwerenności żywnościowej i bezpieczeństwa żywnościowego;
15. podkreśla, że w umowach o partnerstwie gospodarczym należy wspierać i promować dostęp do mikrofinansowania, jako instrumentu kredytowego, ubezpieczeniowego i oszczędnościowego wspierającego danego przedsiębiorcę i ułatwiającego tym samym trwałe inwestycje i rozwój lokalnej gospodarki;
16. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie głów państw i szefów rządów krajów AKP do dalszego przyspieszenia rokowań w celu zawarcia umów o partnerstwie gospodarczym, które przyczynią się do ożywienia rozwoju gospodarczego i społecznego państw AKP oraz regionalnej integracji wewnątrz grupy AKP;
17. zaznacza, że aby umowy o partnerstwie gospodarczym miały faktycznie wymiar prorozwojowy, niezbędne jest ich uważne nadzorowanie zarówno na etapie negocjacji, jak i wdrożenia;
18. zachęca strony negocjacji do rozważenia kwestii utworzenia mechanizmu nadzoru nad umowami o partnerstwie gospodarczym, którego celem będzie nie tylko ocena osiągniętych postępów, lecz również trudności do pokonania w trakcie negocjacji i wdrażania tych umów;
19. zachęca władze publiczne państw AKP do dopilnowania, by zobowiązania handlowe objęte umowami o partnerstwie gospodarczym były zgodne z krajowymi strategiami na rzecz rozwoju, a także z regionalnymi programami orientacyjnymi, aby zwiększyć ich wymiar regionalny;

20. zachęca UE i partnerów AKP, by czuwały nad dostosowaniem harmonogramu zobowiązań w zakresie liberalizacji i harmonogramu pomocy na rzecz rozwoju;
21. zachęca państwa AKP do zaangażowania wszystkich zainteresowanych podmiotów w proces negocjacji i podejmowanie decyzji, aby zapewnić poczucie kontroli nad procesem, a także spójność wynikających z tego strategii politycznych i związane z nimi działania następcze;
22. podkreśla znaczenie roli parlamentów i podmiotów o charakterze niepaństwowym w procesie monitorowania rokowań i realizacji umów o partnerstwie gospodarczym; wzywa do ich systemowego zaangażowania w trwający proces negocjacyjny zgodnie z podejściem partycypacyjnym, a także do zapewnienia maksymalnej przejrzystości funkcjonowania wspólnych instytucji powołanych na podstawie umów o partnerstwie gospodarczym;
23. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady UE, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, parlamentom narodowym i regionalnym oraz organizacjom regionalnym państw AKP.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej w krajach AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Brukseli w dniach 17–19 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając art. 25 Powszechnej deklaracji praw człowieka, który uznaje zdrowie za jedno z praw podstawowych,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-WE, zwaną umową z Kotonu, a w szczególności art. 25 ust. 1 lit. b), c), d) i g) (rozwój sektora socjalnego), art. 29 ust. 3 lit. c) (współpraca między AKP a WE na rzecz regionalnej integracji gospodarczej) oraz art. 31 lit. b) pkt (iii) (kwestie dotyczące płci),
- uwzględniając priorytety Unii Europejskiej określone w grudniu 2005 r. w europejskim konsensusie w sprawie rozwoju,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych z 2000 r. dotyczące w szczególności rozwoju społecznego (zdrowia i edukacji),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie systemów opieki zdrowotnej w Afryce Subsaharyjskiej i zdrowia na świecie ⁽²⁾,
- uwzględniając strategię działań UE w związku z kryzysem zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się (COM(2005)0642),
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 grudnia 2006 r. zatytułowany „Europejski program działań na rzecz rozwiązania problemu poważnego niedoboru pracowników służby zdrowia w krajach rozwijających się (2007–2013)”, (COM(2006)0870 final),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. w sprawie roli UE w kontekście zdrowia na świecie (COM(2010)0128),

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 19 czerwca 2013 r. w Brukseli (Belgia).

⁽²⁾ Dz.U. C 371 E z 20.12.2011, s. 30.

- uwzględniając raport Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) zatytułowany „Współpraca na rzecz zdrowia: raport o stanie zdrowia na świecie w 2006 r.”,
 - uwzględniając kodeks godnych naśladowania praktyk w zakresie międzynarodowej rekrutacji personelu medycznego przyjęty przez WHO podczas 63. Światowego Zgromadzenia ds. Zdrowia (WHA63.16) w maju 2010 r.,
 - uwzględniając zarys kierunków polityki OECD z 2010 r. zatytułowany „Międzynarodowa migracja pracowników sektora opieki zdrowotnej: zacieśnianie międzynarodowej współpracy w celu rozwiązania problemu ogólnoświatowego kryzysu zatrudnienia w sektorze opieki zdrowotnej”,
 - uwzględniając sporządzony w 2010 r. przez C. Dolea i in. raport WHO zatytułowany „Ułatwianie dostępu do opieki zdrowotnej na obszarach oddalonych i wiejskich dzięki lepszym rozwiązaniom w zakresie zapobiegania odpływowi pracowników sektora opieki zdrowotnej”,
 - uwzględniając raport WHO zatytułowany „Przekazywanie zadań: racjonalna redystrybucja zadań w zespołach opieki zdrowotnej. Globalne zalecenia i wytyczne”, Genewa, 2008 r.,
 - uwzględniając deklarację przyjętą w Kampali podczas pierwszego Światowego Forum poświęconego zasobom ludzkim w sektorze opieki zdrowotnej w Kampali, w Ugandzie, które odbyło się w dniach 2–7 marca 2008 r.,
 - uwzględniając wspólną strategię Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej na rzecz zdrowia, opracowaną w Lizbonie w grudniu 2007 r.,
 - uwzględniając zobowiązania zawarte w deklaracji w sprawie HIV/AIDS, gruźlicy i innych pokrewnych chorób zakaźnych, podpisanej w Abudży w dniu 27 kwietnia 2001 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska (AKP-UE/101.294/13/fin.),
- A. mając na uwadze, że do wykonywania podstawowych działań w zakresie ochrony zdrowia, umożliwiających realizację milenijnych celów rozwoju, brakuje 4 mln lekarzy, pielęgniarek i położnych oraz innych pracowników sektora opieki zdrowotnej, oraz mając na uwadze, że realizacja tych celów jest niemożliwa bez wykwalifikowanych pracowników zatrudnionych w publicznym systemie opieki zdrowotnej i otrzymujących odpowiednie wynagrodzenie ze względu na trudne warunki pracy;
- B. mając na uwadze, że 38 państw AKP staje w obliczu poważnego niedoboru pracowników sektora opieki zdrowotnej, czego efektem jest to, że do 25% zachorowań na świecie dochodzi w Afryce, ale pracuje tam tylko 3% ogólnej liczby pracowników sektora opieki zdrowotnej z całego świata; mając na uwadze, że duże obciążenie administracyjne lub stosowanie przestarzałych metod i procedur powoduje, że personel nie ma czasu na inne działania;
- C. mając na uwadze, że prawo do zdrowia stanowi jedno z podstawowych praw uznanych w art. 25 Powszechnej deklaracji praw człowieka Narodów Zjednoczonych;
- D. mając na uwadze, że należy zapobiegać odpływowi pracowników opieki zdrowotnej z obszarów oddalonych i wiejskich poprzez tworzenie i poprawę warunków do życia i pracy, zapewnianie dostępu do edukacji oraz zachęt finansowych, a także wsparcia osobistego i zawodowego;
- E. mając na uwadze, że w starzejących się społeczeństwach krajów o wysokim dochodzie konieczne jest zwiększenie liczby świadczeń zdrowotnych; mając na uwadze, że wiele krajów rozwijających się staje w obliczu poważnego niedoboru pracowników sektora opieki zdrowotnej; mając na uwadze, że wytyczne dotyczące obniżenia wydatków publicznych w ramach programu dostosowania strukturalnego Banku Światowego i Międzynarodowego Funduszu Walutowego pogłębią ten problem w wielu krajach;
- F. mając na uwadze, że ukierunkowane działania rekrutacyjne, zachęty finansowe i inne zachęty stosowane przez bogate państwa docelowe w połączeniu z niskimi wynagrodzeniami, kiepskimi i niestabilnymi warunkami pracy oraz niestabilnymi systemami opieki zdrowotnej w wielu krajach rozwijających się przyczyniają się do międzynarodowej migracji pracowników sektora opieki zdrowotnej;

- G. mając na uwadze, że powierzanie obowiązków z zakresu usług medycznych i opieki zdrowotnej należących do pracowników o wyższym stopniu zaszerogowania pracownikom o niższym stopniu zaszerogowania, a w niektórych przypadkach osobom nieposiadającym wykształcenia zawodowego związanego ze służbą zdrowia (przekazywanie i podział zadań), pod warunkiem, że procedura powierzenia obowiązków zostanie szczegółowo zaplanowana i uważnie wdrożona, może ułatwić dostęp do wysokiej jakości usług medycznych i przyczynić się do obniżenia kosztów;
- H. mając na uwadze, że włączenie do systemów opieki zdrowotnej społecznych pracowników tego sektora oraz osób bez wykształcenia medycznego zajmujących się leczeniem tradycyjnymi metodami przeszkolonych w celu zaspokajania określonych potrzeb konkretnych grup, takich jak osoby będące nosicielami wirusa HIV lub chore na AIDS, osoby świadczące usługi seksualne, młodzi ludzie i kobiety w ciąży, bez dyskryminowania ich ma ogromne znaczenie dla zapewnienia dostępu do tych systemów marginalizowanym lub odizolowanym grupom ludności oraz dla rozwiązania problemu niedoboru pracowników sektora opieki zdrowotnej; a także mając na uwadze, że działania społecznych pracowników służby zdrowia w ramach programów działań na rzecz zdrowia na poziomie społeczności lokalnych okazały się skuteczne i opłacalne;
- I. mając na uwadze, że technologie informacyjno-komunikacyjne mogą być wykorzystywane jako narzędzie ułatwiające równy dostęp do opieki zdrowotnej, w szczególności w odniesieniu do diagnozowania i leczenia na odległość, oraz że mogą być one wykorzystywane jako narzędzie usprawniające proces rozpowszechniania informacji z zakresu zdrowia publicznego i ułatwiające debatę i dialog publiczny na temat głównych zagrożeń dla zdrowia w państwach AKP;
1. uważa, że wysokiej jakości kształcenie, szkolenie i badania medyczne w ramach systemów opieki zdrowotnej w krajach AKP są obecnie niedofinansowane;
 2. wzywa państwa AKP, nawet z ograniczonymi budżetami publicznymi, do stworzenia lepszych systemów opieki zdrowotnej i strategii, których celem byłoby:
 - (i) promowanie opracowywania podejścia uwzględniającego prawa człowieka i kwestie płci;
 - (ii) zwiększenie puli zasobów ludzkich i efektywne wykorzystywanie tych zasobów, w szczególności poprzez zwiększenie dostępu do usług dzięki przekazywaniu/podziałowi zadań,
 - (iii) stworzenie powszechnej opieki zdrowotnej, z wystarczającą liczbą wykwalifikowanych pracowników;
 3. zauważa, że WHO podkreśla, że „w ramach publicznych systemów opieki zdrowotnej w państwach AKP nie kształci się ani nie zatrudnia wystarczającej liczby pracowników”, zauważa również istotną migrację wewnętrzną do sektora prywatnego i sektora organizacji pozarządowych;
 4. potwierdza, że kryzys zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej ma podstawowe znaczenie i należy zająć się nim jak najszybciej, w szczególności w ramach dialogu politycznego pomiędzy krajami AKP-UE; zauważa, że jednym z głównych powodów zaistnienia tej trudnej sytuacji w krajach rozwijających się jest migracja pracowników opieki zdrowotnej, którzy są przyjmowani do pracy w krajach rozwiniętych; wyraża zadowolenie ze stworzonego przez WHO kodeksu postępowania jako pierwszego kroku w zakresie międzynarodowej rekrutacji wykwalifikowanego personelu medycznego i wzywa państwa członkowskie UE do jego poszanowania; jest zdania, że kraje rozwinięte powinny inwestować w kształcenie własnych pracowników służby zdrowia;
 5. ponownie podkreśla, że zarówno państwa AKP, jak i kraje rozwinięte powinny niezwłocznie pochylić się nad niedoborem zasobów ludzkich w systemie opieki zdrowotnej zgodnie z potrzebami tych pierwszych, angażując w ten proces wszystkie zainteresowane strony oraz korzystając ze środków przeznaczonych na inwestycję i ze wsparcia technicznego ze strony darczyńców;
 6. wzywa państwa AKP do zrealizowania celu, określonego w deklaracji podpisanej w Abudży w 2001 r., polegającego na przeznaczaniu 15% krajowego budżetu na zdrowie; nalega, aby te państwa, które wypełniły to zobowiązanie, podjęły dalsze konkretne kroki w celu opracowania sprawiedliwej, długoterminowej strategii zapewniania zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej, szczególnie jeżeli zobowiązanie to nie przełożyło się na postępy w zakresie zmniejszenia wskaźników zachorowalności i śmiertelności;

7. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do pomocy państwom AKP w osiągnięciu wydatkową na opiekę zdrowotną na jednego mieszkańca zalecanych przez WHO poprzez pomoc techniczną, a w przypadku najbardziej niestabilnych i najsłabiej rozwiniętych krajów poprzez oficjalną pomoc rozwojową;
8. przypomina, że zadłużenie państw AKP jest poważnym utrudnieniem, które powoduje utratę zasobów, które są bardzo potrzebne do finansowania kluczowych sektorów takich jak opieka zdrowotna oraz do promowania rozwoju gospodarczego w szerszym znaczeniu; wzywa do redukcji długów przynajmniej wobec krajów LDC, gdyż są to długi niegodziwie zaciągnięte przez rządy wbrew interesom ludności;
9. uważa, że usługi publiczne, które są chronicznie niedofinansowane i w których brakuje pracowników, muszą zostać skonsolidowane i rozbudowane, aby znaczna większość ludności mogła z nich korzystać; zauważa też, że najbogatsza część społeczeństwa korzysta z systemu prywatnego i jest znacznie lepiej obsługiwana;
10. wzywa państwa AKP do zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron w sporządzanie planów zatrudnienia pracowników sektora opieki zdrowotnej, które stanowią istotną część krajowych planów dotyczących polityki zdrowotnej;
11. wzywa państwa AKP do zwiększenia nakładów finansowych na pracowników sektora opieki zdrowotnej poprzez inwestycje w rekrutację, kształcenie i szkolenie pracowników tego sektora w niedyskryminujący sposób w celu zapewnienia odpowiednich zachęt oraz stworzenia bezpiecznych warunków pracy zapobiegających odpływowi pracowników, zwłaszcza z obszarów wiejskich, i sprzyjających sprawiedliwemu przydziałowi pracowników do różnych części sektora opieki zdrowotnej; wzywa w tym kontekście do wyłączenia sektora opieki zdrowotnej z programu dostosowania strukturalnego Banku Światowego i Międzynarodowego Funduszu Walutowego;
12. wzywa państwa AKP do uwzględnienia w krajowych planach zatrudnienia zasady powierzania obowiązków z zakresu usług medycznych i opieki zdrowotnej należących do pracowników o wyższym stopniu zaszerogowania pracownikom o niższym stopniu zaszerogowania; wzywa państwa AKP do zbadania możliwości poprawy efektywności i jakości przy planowaniu swoich świadczeń zdrowotnych, aby odciążyć obecnych pracowników opieki zdrowotnej;
13. wzywa kraje rozwijające się do rozwijania lub odbudowy swoich publicznych i podstawowych systemów opieki zdrowotnej i świadczeń zdrowotnych oraz wzywa UE do wspierania tego procesu poprzez udzielenie pomocy w celu zwiększenia umiejętności ludzi i potencjału instytucji oraz infrastruktury – w tym poprzez poprawę warunków pracy pracowników medycznych, zapewnienie odpowiedniego sprzętu medycznego i transfer technologii;
14. zachęca krajowe organy właściwe do spraw opieki zdrowotnej państw AKP do włączenia do formalnych systemów opieki zdrowotnej społecznych pracowników służby zdrowia oraz osób bez wykształcenia medycznego zajmujących się leczeniem tradycyjnymi metodami oraz do zwiększenia finansowego i politycznego wsparcia dla społecznych pracowników służby zdrowia i dla rozwiązań na poziomie społeczności lokalnych poprzez szkolenia, nadzór, zachęty i stałe wsparcie;
15. podkreśla znaczenie kampanii zwiększania świadomości i profilaktyki zdrowotnej w ramach zwalczania epidemii i pandemii; uważa, że całkowite włączenie w te kampanie społecznych pracowników służby zdrowia i osób bez wykształcenia medycznego zajmujących się leczeniem tradycyjnymi metodami to kwestia o zasadniczym znaczeniu;
16. uznaje potencjał technologii informacyjno-komunikacyjnych w związku ze świadczeniem usług medycznych; dlatego też wzywa kraje AKP do wdrożenia odpowiednich polityk i ram regulacyjnych w zakresie wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych w systemach opieki zdrowotnej;
17. uznaje znaczenie społeczeństwa obywatelskiego, lokalnych władz, społeczności i organizacji non-profit zajmujących się zdrowiem publicznym oraz organizacji wolontariuszy jako podmiotów uzupełniających systemy publicznej opieki zdrowotnej; wzywa zatem państwa AKP do aktywnego zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron w proces usprawniania świadczenia usług medycznych;

18. uważa, że państwa członkowskie UE powinny zwiększyć wsparcie państw AKP pod względem finansowym i technicznym w opracowywaniu krajowych planów i strategii skupionych na dopasowywaniu umiejętności pracowników służby zdrowia do lokalnych potrzeb, oraz zapewnianiu społecznym pracownikom służby zdrowia możliwości zdobywania kwalifikacji i zwiększeniu liczby szkoleń; uważa, że w takich planach należy skoncentrować się na zapewnianiu ciągłych szkoleń i zatrzymywaniu społecznych pracowników służby zdrowia, w szczególności w społecznościach wiejskich, oraz na rozpowszechnianiu wiedzy o ich pracy i jej poszanowania, aby poprawić ich pozycję w społeczności;
19. sugeruje państwom AKP, aby przy wsparciu UE przeprowadziły kompleksową ocenę potrzeb szkoleniowych, aby określić potrzeby państw w zakresie zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej;
20. przypomina, że pracownicy służby zdrowia powinni mieć odpowiednie warunki pracy, jak również wzywa UE i państwa AKP do tego, aby kładły nacisk na rozwój wysokiej jakości infrastruktury medycznej i szpitalnej, szczególnie na obszarach wiejskich i oddalonych; zachęca państwa UE i państwa AKP do tworzenia partnerstwa między szpitalami europejskimi a szpitalami w państwach AKP;
21. zauważa, że państwa AKP nie zawsze mają dostęp do leczenia najnowszej generacji; wzywa UE i innych darczyńców do poprawy warunków dostępu państw AKP do najnowszych leków, w szczególności do leków umożliwiających leczenie podczas epidemii i pandemii;
22. wzywa państwa członkowskie UE do realizowania i monitorowania działań przedstawionych w komunikacie Komisji Europejskiej zatytułowanym „Strategia działań UE w związku z kryzysem zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się” (COM(2005)0642), zwłaszcza w odniesieniu do wspierania i finansowania krajowych planów kadrowych;
23. wzywa państwa członkowskie UE i Komisję Europejską, a także rządy państw AKP do wspierania zintegrowanych świadczeń zdrowotnych, takich jak programy dla osób będących nosicielami wirusa HIV / chorych na AIDS oraz programy dotyczące zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego, aby zwiększyć skuteczność i efektywność także w obszarze zasobów ludzkich;
24. ponownie wzywa państwa członkowskie UE do wdrożenia i monitorowania środków wskazanych w komunikacie Komisji Europejskiej zatytułowanym „Europejski program działań na rzecz rozwiązania poważnego niedoboru pracowników służby zdrowia w krajach rozwijających się (2007–2013)” (COM(2006)0870), a w szczególności do opracowania wspólnego planu realizacji i ram monitorowania krajowych i wspólnych działań UE w dziedzinie zasobów ludzkich;
25. wzywa państwa członkowskie UE do wdrożenia i właściwego nadzorowania, czy przestrzegane są zasady określone w przyjętym przez Światową Organizację Zdrowia kodeksie dobrych praktyk w międzynarodowej rekrutacji personelu medycznego, które ułatwiają migrację cyrkulacyjną stanowiącą narzędzie łagodzenia skutków odpływu wykwalifikowanych pracowników z państw borykających się z tym problemem;
26. wzywa państwa członkowskie UE do dopilnowania, aby polityka migracyjna tych państw, szczególnie w odniesieniu do kwestii odpływu wykwalifikowanych pracowników, nie oznaczała utrudnienia dostępu do pracowników służby zdrowia w państwach trzecich, przy jednoczesnym przestrzeganiu prawa jednostki do swobodnego przemieszczania się oraz prawa do zaspokajania ambicji zawodowych i osobistych;
27. zachęca państwa członkowskie UE i państwa AKP do promowania zatrudniania na czas określony mieszkających w UE pracowników służby zdrowia z państw AKP oraz wydawania wiz wielokrotnego wjazdu pracownikom służby zdrowia, by mogli kontynuować szkolenie w Europie, nie odcinając się przy tym od korzeni w swoich krajach, a także tworzyć sieci w tym kontekście;
28. zachęca UE do przyspieszenia działań mających na celu wypełnienie zobowiązań wynikających ze strategii działań UE w związku z kryzysem zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się;

29. wzywa UE do nadania priorytetowego charakteru kwestii kształcenia i szkolenia pracowników opieki zdrowotnej podczas opracowywania w przyszłości unijnej polityki rozwoju i tym samym zapewnienia tego, aby co najmniej 20% pomocy UE było przeznaczone na kształcenie podstawowe i zdrowie;
30. nalega, aby kwestia zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej została włączona do programu działań na rzecz rozwoju po 2015 r.;
31. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady Unii Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu i Radzie Praw Człowieka ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Brukseli (Belgia) w dniach 17–19 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 2 swojego Regulaminu,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r., Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r. oraz Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z 1979 r.,
- uwzględniając art. 3 konwencji genewskiej z 1949 r. i protokół II do tej konwencji, ratyfikowanej przez Republikę Środkowoafrykańską, na mocy której pozostają zabronione: egzekucja pozasądowa, gwałt, przymusowe werbowanie do wojska oraz inne naruszenia,
- uwzględniając statut rzymski Międzynarodowego Trybunału Karnego z 1998 r., ratyfikowany przez Republikę Środkowoafrykańską w 2001 r., wraz z rewizją z Kampali z 2010 r., który stanowi o najpoważniejszych zbrodniach wagi międzynarodowej, takich jak zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne, w tym zabójstwo, ataki skierowane przeciwko ludności cywilnej, tortury, pładrowanie, przemoc seksualna, werbowanie dzieci do sił zbrojnych oraz ich wykorzystywanie do działań zbrojnych i wymuszone zaginięcie, i potwierdza zasadniczy obowiązek wszystkich jurysdykcji krajowych do ścigania i karania przypadków popełniania takich zbrodni, a tym samym zapobiegania im,
- uwzględniając Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne, który został podpisany przez Republikę Środkowoafrykańską,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów ratyfikowaną przez Republikę Środkowoafrykańską w 1986 r.,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie 2000/483/WE między członkami Grupy Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu (Benin) dnia 23 czerwca 2000 r. i zmienioną następnie w 2005 r. i 2010 r.,
- uwzględniając kompleksowe porozumienie pokojowe zawarte w Libreville w dniu 21 czerwca 2008 r. pomiędzy rządem Republiki Środkowoafrykańskiej a środkowoafrykańskimi ugrupowaniami polityczno-wojskowymi: Ludową Armią na rzecz Odbudowy Demokracji (APRD), Demokratycznym Frontem Republiki Środkowoafrykańskiej (FDPC) oraz Unią Sił Demokratycznych na rzecz Jedności (UFDR),

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 19 czerwca 2013 r. w Brukseli (Belgia).

- uwzględniając komunikat końcowy z nadzwyczajnego szczytu głów państw Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej (ECCAS), który odbył się w Ndżamenie (Czad) w dniu 21 grudnia 2012 r.,
- uwzględniając oświadczenie komisarzy UE ds. współpracy międzynarodowej, pomocy humanitarnej i reagowania kryzysowego, Kristaliny Georgiev, z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie nowego konfliktu, jaki wybuchł w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając porozumienie w sprawie rozwiązania kryzysu polityczno-militarnego w Republice Środkowoafrykańskiej, podpisane w Libreville (Gabon) w dniu 11 stycznia 2013 r. pod egidą głów państw i szefów rządów Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej (ECCAS), w którym określono warunki zakończenia kryzysu w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2088(2013) z dnia 24 stycznia 2013 r. oraz deklaracje Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając oświadczenia sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-moona, rzecznika sekretarza generalnego ONZ oraz wysłannika ONZ do Republiki Środkowoafrykańskiej w sprawie sytuacji politycznej w Republice Środkowoafrykańskiej oraz pogorszenia się sytuacji w zakresie bezpieczeństwa oraz sytuacji humanitarnej,
- uwzględniając deklaracje i decyzje Unii Afrykańskiej (UA) w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (wiceprzewodnicząca/WP) w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając oświadczenie Wysokiej Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka, Navanethem Pillay z dnia 16 kwietnia 2013 r., w którym wezwała ona do zakończenia aktów przemocy i przywrócenia rządów prawa w kraju,
- uwzględniając nadzwyczajne szczyty głów państw i szefów rządów Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej (ECCAS), które odbyły się w Ndżamenie (Czad) w dniach 3 kwietnia 2013 r. i 18 kwietnia 2013 r., oraz ich decyzje w sprawie ustanowienia Przejściowej Rady Narodowej (CNT) posiadającej uprawnienia ustawodawcze i konstytucyjne oraz przyjęcia planu działania w procesie przejściowym w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając rezolucję w sprawie zamachu stanu w Republice Środkowoafrykańskiej przyjętą przez Kongres Narodowy Republiki Dominikany w dniu 25 kwietnia 2013 r. w której potępiono zamach stanu, odmówiono uznania działań przeprowadzonych przez koalicję rebeliantów Seleka i wezwano Międzynarodowy Trybunał Karny oraz wszystkie właściwe państwa, w tym Republikę Środkowoafrykańską, do ścigania i stawiania przed sądem winnych zbrodni wagi międzynarodowej, popełnianych nadal w kontekście zamachu stanu,
- uwzględniając posiedzenie międzynarodowej grupy kontaktowej w dniu 3 maja 2013 r. w Brazzaville (Republika Kongo), podczas którego zatwierdzono plan działania w sprawie transformacji i utworzono specjalny fundusz na rzecz pomocy dla Republiki Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając rozmaite ugrupowania tworzące koalicję Seleka, tj. Konwent Patriotów na rzecz Sprawiedliwości i Pokoju (CPJP), Unia Sił Demokratycznych na rzecz Jedności (UFDR), Demokratyczny Front Republiki Środkowoafrykańskiej (FDPC), Konwent Patriotyczny Kodro Salute (CPSK) oraz Porozumienie na rzecz Odrodzenia (ARR),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte: P7_TA(2013)0033.

- A. mając na uwadze starcia pomiędzy ruchem rebelianckim Seleka a rządem, które miały miejsce od grudnia 2012 r. do marca 2013 r. na skutek niewywiązania się prezydenta François Bozizégo ze zobowiązań ustalonych w kompleksowym porozumieniu pokojowym z Libreville w 2008 r.;
- B. mając na uwadze, że rząd prezydenta Bozizégo, rebelianci oraz inne podmioty podpisali w dniu 11 stycznia 2013 r. w Libreville (Gabon) porozumienie pokojowe, na mocy którego zdecydowano o zawieszeniu broni i powołano tymczasowy rząd jedności narodowej, w którym kluczowe stanowiska przyznano przedstawicielom opozycji;
- C. mając na uwadze, że pod koniec marca 2013 r. rebelianci zarzucali rządowi niewywiązywanie się ze zobowiązań wynikających z zawartego w styczniu 2013 r. porozumienia z Libreville, a także mając na uwadze, że w dniu 24 marca rebelianci zajęli stolicę państwa, Bangi, a także przejęli kontrolę nad resztą kraju, zmuszając prezydenta Bozizégo do ucieczki z kraju;
- D. mając na uwadze, że w dniu 24 marca 2013 r. przywódca rebeliantów, Michel Djotodia, przejął władzę i w dniu 26 marca ogłosił się prezydentem republiki, zawiesił konstytucję, rozwiązał Zgromadzenie Narodowe, ogłosił trzyletni okres przejściowy i zobowiązał się sprawować przywództwo w Republice Środkowoafrykańskiej do wyborów zaplanowanych w 2016 r.;
- E. mając na uwadze, że podczas szczytu ECCAS w dniu 3 kwietnia 2013 r. powołano Narodową Radę Tymczasową (CNT), skupiającą przedstawicieli wszystkich aktywnych sił w kraju i w zamierzeniu posiadającą uprawnienia ustawodawcze i konstytucyjne; mając na uwadze, że podczas szczytu zobowiązano także CNT do wybrania spośród swoich członków tymczasowego przewodniczącego, który będzie sprawować przewodnictwo w CNT, oraz dwóch wiceprzewodniczących;
- F. mając na uwadze, że po zakończeniu 18-miesięcznego okresu przejściowego odbędą się wolne, demokratyczne, przejrzyste i legalne wybory, w których jednak nie będą mogły kandydować osoby pełniące funkcję szefa państwa, premiera, członka rządu tymczasowego oraz członka Biura CNT;
- G. mając na uwadze, że podczas szczytu ECCAS, który odbył się w dniu 18 kwietnia 2013 r. w Ndżamenie (Czad), przyjęto plan działania dotyczący składu i funkcjonowania CNT, zwiększając liczbę członków do 135, aby usprawnić działanie opozycji i zapewnić lepszą reprezentację społeczeństwa obywatelskiego;
- H. mając na uwadze, że zgodnie z decyzją ECCAS, podjętą podczas szczytu w dniu 18 kwietnia 2013 r. w Ndżamenie (Czad), rozmiar Środkowoafrykańskich Sił Wielonarodowych (FOMAC) zwiększono czterokrotnie, z 500 do 2 000 żołnierzy;
- I. mając na uwadze, że premier Nicolas Tiangaye cieszy się poparciem i uznaniem społeczności międzynarodowej z uwagi na udzieloną przez niego pomoc w utworzeniu struktur, które mogą odpowiadać wszystkim, oraz atmosfery sprzyjającej wprowadzeniu pokoju i stabilizacji w Republice Środkowoafrykańskiej; mając na uwadze, że wzywa on do poszanowania planu działania dotyczącego składu i funkcjonowania CNT, przyjętego podczas szczytu ECCAS w dniach 18 i 19 kwietnia 2013 r.;
- J. mając na uwadze, że Michel Djotodia został powołany przez CNT do sprawowania funkcji tymczasowego przewodniczącego;
- K. mając na uwadze posiedzenie międzynarodowej grupy kontaktowej w dniu 3 maja 2013 r. w Brazzaville (Republika Kongo), podczas którego przyjęto plan działania w sprawie transformacji i utworzono specjalny fundusz na rzecz pomocy dla Republiki Środkowoafrykańskiej;
- L. mając na uwadze, że sytuacja w Republice Środkowoafrykańskiej nadal jest bardzo niepokojąca, a zbrojne grupy dopuszczają się poważnych naruszeń praw człowieka i zbrodni wagi międzynarodowej, w tym zabójstw, zgwałceń – także nieletnich dziewcząt – arbitralnych zatrzymań, wymuszonych zaginięć, tortur, znęcania się oraz wykorzystywania dzieci w grupach zbrojnych, a także wymuszonego lub dobrowolnego wcielania ich do grup zbrojnych; mając na uwadze, że przemoc seksualna i częste stosowanie gwałtu jako narzędzia walki niosą ze sobą tragiczne konsekwencje i należy uznać takie działania za zbrodnie wojenne; mając na uwadze, że premier Nicolas Tiangaye publicznie potępił akty przemocy i płądrowanie; mając na uwadze, że powołano komisję śledczą w związku z tymi zbrodniami; a także mając na uwadze, że Międzynarodowy Trybunał Karny podjął decyzję o wszczęciu śledztwa w związku z zarzutami popełnienia zbrodni, które wchodzą w zakres jego jurysdykcji;

- M. mając na uwadze, że pomimo stopniowego wdrażania środków bezpieczeństwa uzgodnionych w Ndżamenie, sytuacja nadal jest niestabilna;
- N. mając na uwadze, że Republika Środkowoafrykańska stoi w obliczu wyzwań społecznych i gospodarczych, gdyż sektor publiczny oraz sektor prywatny ucierpiały na skutek aktów plądrowania i dokonanych zniszczeń, co poważnie naruszyło struktury administracyjne kraju i jego tkankę gospodarczą i spowodowało zamieszki społeczne;
- O. mając na uwadze, że plądrowanie szpitali to także zjawisko na skalę masową, co skutkuje katastrofalną sytuacją w krajowej służbie zdrowia;
- P. mając na uwadze, że w wyniku kryzysu żywnościowego, a także przeszłych i obecnych aktów przemocy dziesiątki tysięcy mieszkańców Środkowej Afryki szukało schronienia w państwach sąsiednich lub zostało wewnątrznie przesiedlonych; mając na uwadze, że według szacunków ONZ pomocy humanitarnej wymaga 1,5 miliona obywateli Republiki Środkowoafrykańskiej, jak również 17 000 Kongijczyków i Sudańczyków, którzy zbiegli do Republiki Środkowoafrykańskiej, próbując uciec od walk, które wybuchły w ich krajach;
- Q. mając na uwadze, że większość z tych osób znajduje się w miejscach pozbawionych dostępu do podstawowych usług, a także mając na uwadze, że brak bezpieczeństwa w kraju i ryzyko ataków utrudniają organizacjom humanitarnym skuteczne niesienie pomocy;
- R. mając na uwadze, że w wyniku przejęcia władzy w kraju przez rebeliantów UA zawiesiła członkostwo Republiki Środkowoafrykańskiej w dniu 25 marca 2013 r. i nałożyła zakaz podróżowania na przywódców rebeliantów i zamroziła ich aktywa;
- S. mając na uwadze, że Stała Rada Frankofonii postanowiła w dniu 8 kwietnia 2013 r. tymczasowo zawiesić Republikę Środkowoafrykańską do czasu wydania oceny działań podejmowanych przez wszystkie strony w Republice Środkowoafrykańskiej;
- T. mając na uwadze, że UE prowadzi z Republiką Środkowoafrykańską regularny dialog polityczny zgodnie z umową z Kotonu i jest głównym darczyńcą tego kraju, przekazując do 2013 r. środki rzędu 137 mln EUR w ramach pomocy rozwojowej z 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR 2008-2013), a także 14,3 mln EUR w 2012 r. na rzecz misji pokojowej MICOPAX w ramach Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce;
- U. mając na uwadze, że w 2012 r. Komisja Europejska, za pośrednictwem departamentu ds. pomocy humanitarnej i ochrony ludności cywilnej (ECHO), także przeznaczyła 8 mln EUR na pomoc ludności dotkniętej konfliktem i przesiedlonej w Republice Środkowoafrykańskiej, świadcząc usługi ratownictwa medycznego, zapewniając dostawy żywności i produktów niespożywczych, czystej wody i środków sanitarnych;
- V. mając na uwadze, że w ostatnich atakach LRA, w szczególności w regionie Bria w północno-wschodniej części kraju, położonym w pobliżu złóż diamentów, zginęło kilkanaście osób;
1. ubolewa nad przejściem władzy z użyciem siły; apeluje o przywrócenie porządku konstytucyjnego i wzywa wszystkie strony do powstrzymania się od wszelkich aktów przemocy, pełnego poszanowania praw człowieka i przywrócenia porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i stabilizacji w kraju;
 2. ponownie podkreśla poparcie dla suwerenności, jedności i integralności terytorialnej Republiki Środkowoafrykańskiej;
 3. z zadowoleniem odnotowuje przystąpienie Republiki Środkowoafrykańskiej do Inicjatywy przejrzystości w branżach wydobywczych (EITI) w 2008 r.; jest zdania, że w zakresie gospodarki obfitymi zasobami naturalnymi Afryki Środkowej powinno się przeprowadzać przejrzyste kontrole, w szczególności w zakresie płatności przekazywanych rządowi przez przedsiębiorstwa wydobywcze i eksportowe, a także proporcji inwestowania tych dochodów w programy rozwojowe;

4. odnotowuje utworzenie Przejściowej Rady Narodowej, wybór szefa państwa przez Radę oraz powołanie rządu tymczasowego; zauważa, że okres przejściowy potrwa 18 miesięcy, a przed jego upływem należy doprowadzić do pełnego przywrócenia legalności konstytucyjnej i porządku;
5. wzywa rząd tymczasowy i CNT do zapewnienia poszanowania rządów prawa i ochrony ludności cywilnej; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki, podjęte dotychczas przez władze rządu tymczasowego, w szczególności premiera Nicolasa Tiangayego, a także wzywa całą społeczność międzynarodową do wsparcia jego i jego działań za wszelkimi odpowiednimi środkami;
6. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki mediacyjne ze strony prezydenta Republiki Konga oraz aktywną rolę ONZ, UA, UE, ECCAS, Międzynarodowej Organizacji Frankofonii (OIF), RPA, Beninu, Francji i Stanów Zjednoczonych, które przyczyniły się do podpisania porozumień z Libreville;
7. wzywa wiceprzewodniczącą/WP, Radę Bezpieczeństwa ONZ oraz Radę Pokoju i Bezpieczeństwa UA do aktywnego wsparcia procesu wdrożenia planu działania i z zadowoleniem przyjmuje środki bezpieczeństwa (grupowanie i kwatery wojskowe, wspólne patrole, itp.) podjęte już przez rząd jedności narodowej;
8. wspiera rząd jedności narodowej w dążeniu do postawienia przed sądem wszystkich sprawców zbrodni; gratuluje rządowi jedności narodowej powołania komisji śledczej badającej te zbrodnie;
9. wzywa do zgłoszenia, zidentyfikowania, oskarżenia i ukarania zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawem karnym osób naruszających prawa człowieka, dopuszczających się zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości, przemocy seksualnej wobec kobiet oraz werbowania dzieci do wojska; wskazuje w tym względzie, że sytuacja w Republice Środkowoafrykańskiej została już zgłoszona do Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz że zgodnie ze Statutem Trybunału zbrodnie ludobójstwa, zbrodnie przeciwko ludzkości lub zbrodnie wojenne nie ulegają przedawnieniu;
10. wyraża zaniepokojenie sytuacją humanitarną w kraju, w szczególności jeżeli chodzi o obywateli Republiki Środkowoafrykańskiej, którzy zostali przesiedleni lub stali się uchodźcami w krajach sąsiadujących; wzywa wszystkie strony do poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego oraz pracy obrońców praw człowieka i dziennikarzy;
11. z zadowoleniem przyjmuje pomoc humanitarną przekazaną, w szczególności, przez UE, UA oraz ONZ na rzecz osób dotkniętych konfliktem i osób przesiedlonych w Republice Środkowoafrykańskiej, a także wzywa te instytucje oraz innych partnerów międzynarodowych i regionalnych do aktywnego wsparcia procesu odbudowy i budowania pokoju w Republice Środkowoafrykańskiej;
12. z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte przez rząd jedności narodowej we współpracy ze Światowym Programem Żywnościowym (WFP) w zakresie przekazywania żywności, ochrony i dystrybucji żywności ludności przesiedlonej na terenie kraju; pilnie wzywa społeczność międzynarodową do przekazania ogromnych środków finansowych, aby umożliwić władzom odbudowę struktur państwowych;
13. potępia zbrodnie wojenną, jaką jest wykorzystywanie i werbowanie dzieci-żołnierzy, pod przymusem lub dobrowolnie, z naruszeniem międzynarodowych przepisów; z zadowoleniem przyjmuje plany rządu w zakresie wdrożenia, w ramach reform sektora bezpieczeństwa, procesu ponownego utworzenia sił obrony i bezpieczeństwa; wspiera dążenia rządu do wybrania i przeszkolenia kombatantów Seleka z myślą o wcieleniu ich do sił zbrojnych Republiki Środkowoafrykańskiej, żandarmerii i policji; wspiera działania na rzecz rozbrojenia, demobilizacji, reintegracji i repatriacji kombatantów w celu zapewnienia bezpieczeństwa w okresie transformacji; wzywa rząd do podjęcia podobnych środków na rzecz wsparcia i zadośćuczynienia dla ofiar przemocy i zbrodni wagi międzynarodowej;

14. z zadowoleniem przyjmuje decyzję ECCAS o zwiększeniu liczby oddziałów w ramach Środkowoafrykańskich Sił Wielonarodowych (FOMAC) z 700 do 2 000 oraz wzywa FOMAC do prowadzenia działań pod auspicjami ONZ;
15. wzywa do wznowienia i zintensyfikowania działań na szczeblu międzynarodowym i regionalnym, mających na celu aresztowanie członków LRA, za zgodą Republiki Środkowoafrykańskiej, aby położyć kres zniszczeniom, jakich doświadczyła ludność Republiki Środkowoafrykańskiej na skutek działalności tej grupy przestępczej;
16. zauważa, że na terenie Republiki Środkowoafrykańskiej występuje bogactwo zasobów naturalnych (uran, ropa naftowa, złoto, diamenty itp.); podkreśla większe niż kiedykolwiek znaczenie przejrzystości i demokratycznej kontroli sektora wydobywczego dla rozwoju kraju;
17. ponadto uważa, że konieczne jest naprawienie skutków konfliktów, w szczególności poprzez reformy sił zbrojnych i sił bezpieczeństwa, demilitaryzację, demobilizację i reintegrację byłych kombatanów, repatriację uchodźców i umożliwienie powrotu do domów osobom wewnątrznie przesiedlonym, a także poprzez wdrożenie rzetelnych programów rozwojowych;
18. wzywa wszystkie partie polityczne oraz wszystkie zainteresowane strony do usunięcia strukturalnych przyczyn tego nawracającego kryzysu i jest przekonany że decyzje w sprawie politycznej, gospodarczej i społecznej przyszłości Republiki Środkowoafrykańskiej, której podstawą jest pokojowa i demokratyczna transformacja przeprowadzana z poszanowaniem zasady praworządności, podziału władzy i pełnego korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności, a także sprawiedliwego dostępu do zasobów i redystrybucji dochodów w ramach budżetu narodowego, należą do obywateli Republiki Środkowoafrykańskiej oraz ich przedstawicieli;
19. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że od dnia 10 czerwca 2013 r. około 40 przywódców religijnych prowadzi rozmowy w Bangi, aby zapobiec napięciom;
20. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel UE do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ, Unii Afrykańskiej, przewodniczącemu Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej oraz Międzynarodowej Organizacji Frankofonii, a także przewodniczącemu Przejściowej Rady Narodowej oraz rządowi Republiki Środkowoafrykańskiej.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Republice Gwinei

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Brukseli (Belgia) w dniach 17–19 czerwca 2013 r.,
 - uwzględniając art. 18 ust. 2 swojego Regulaminu,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje,
 - uwzględniając art. 11 ust. 7 zrewidowanej Umowy z Kotonu, potwierdzający zobowiązanie państw-stron do działania na rzecz wzmocnienia pokoju i sprawiedliwości w stosunkach międzynarodowych,
- A. mając na uwadze, że prof. Alpha Condé, szef państwa, jest pierwszym demokratycznie wybranym prezydentem Republiki Gwinei od ogłoszenia niepodległości tego kraju w dniu 2 października 1958 r.;

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 19 czerwca 2013 r. w Brukseli (Belgia).

- B. mając na uwadze, że Gwinea ratyfikowała statut rzymski Międzynarodowego Trybunału Karnego w dniu 14 lipca 2003 r.;
- C. mając na uwadze, że procedura wyborów została zatwierdzona przez misję obserwacji wyborów UE, ECOWAS, Unię Afrykańską, Międzynarodową Organizację Frankofonii (OIF), a wyniki zaaprobowane przez wszystkie siły polityczne w Gwinei oraz społeczność międzynarodową;
- D. mając na uwadze, że władze gwinejskie, dążąc do pełnego poszanowania procesu demokratycznego, po otrzymaniu kilku wniosków o przesunięcie terminu, skierowanych przez partie opozycyjne, wspólnie z Niezależną Krajową Komisją Wyborczą (CENI) podjęła decyzję o zorganizowaniu wyborów parlamentarnych w dniu ustalonym za porozumieniem wszystkich zaangażowanych stron;
- E. mając na uwadze, że w dniu 29 marca 2013 r. CENI podjęła decyzję o monitorowaniu sytuacji poprzez ustanowienie, z pomocą swoich partnerów finansowych – Unii Europejskiej, Stanów Zjednoczonych, OIF, UNDP i Francji – „technicznego komitetu monitorującego”, którego członków wybiera CENI i który gwarantuje równą reprezentację opozycji i większości prezydenckiej;
- F. mając na uwadze, że w następstwie wniosku skierowanego przez opozycję zmiany personalne zaproponowane przez CENI, mające zapewnić równą reprezentację, a także skład jej kierownictwa, zostały zatwierdzone i zyskały aprobatę wszystkich sił politycznych;
- G. mając na uwadze, że ustanowiono trójstronne „ramy dialogu politycznego”, w którym weźmie udział wielu mediatorów, w tym przedstawiciel ONZ;
- H. mając na uwadze, że specjalny przedstawiciel ONZ w Afryce Zachodniej, Said Djinnit, został powołany przez ONZ do pełnienia funkcji „międzynarodowego mediatora”, po tym, jak członkowie opozycji zakwestionowali nominowanego do tej funkcji bez formalnej konsultacji Lamine’a Cisségo;
- I. mając na uwadze, że opozycja wezwała do bojkotu wyborów zaplanowanych na 30 czerwca 2013 r. przez prezydenta Republiki zgodnie z propozycją przedstawioną przez CENI;
- J. mając na uwadze, że podczas „forum konsultacyjnego”, które odbyło się w dniach 3–9 czerwca, skupiono się na kwestiach:
- 1) operator techniczny i rejestr wyborców;
 - 2) prawa wyborcze Gwinejczyków przebywających za granicą;
 - 3) funkcjonowanie CENI;
 - 4) harmonogram wyborów;
- K. mając na uwadze, że podczas konsultacji OIF, Unia Europejska, UNDP, ECOWAS, Stany Zjednoczone i Francja zapewniły, że proces sporządzania rejestru wyborców przez operatora technicznego został zabezpieczony i wyraziły gotowość do podjęcia wszelkich dodatkowych środków niezbędnych do jeszcze lepszego zabezpieczenia procesu i uruchomienia wyjątkowych środków, aby poprzeć decyzje podjęte przez partie gwinejskie;
- L. mając na uwadze, że operator techniczny zaangażowany w przygotowanie listy wyborczej nie będzie zaangażowany w inne działania w ramach procedury wyborczej;

- M. mając na uwadze, że obserwator międzynarodowy, w imieniu wszystkich mediatorów oraz społeczności międzynarodowej, którą reprezentuje, zwrócił się do opozycji o zgodę na udział w wyborach w świetle wszystkich wspomnianych gwarancji i zapewnień;
- N. mając na uwadze, że Gwinejczykom przebywającym za granicą umożliwiono udział w wyborach na takich samych zasadach, jakie przyjęto w wyborach prezydenckich w 2010 r. i w oparciu o listy wyborcze sporządzone w związku z tamtymi wyborami;
- O. mając na uwadze porozumienie w sprawie środków, jakie należy podjąć, aby wyeliminować niedociągnięcia CENI;
- P. mając na uwadze, że wysoka przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa / wiceprzewodnicząca Komisji pogratulowała prezydentowi Condému znacznego postępu w zakresie dialogu politycznego z opozycją i stwierdziła, że Komisja opracowuje procedurę mającą zapewnić utrzymanie środków przyznawanych Gwinei w ramach 10. EFR, o ile wolne i przejrzyste wybory odbędą się przed dniem 31 października 2013 r.;
- Q. mając na uwadze, że sekretarz generalny ONZ stwierdził dnia 12 czerwca 2013 r., że „postępy poczynione przez strony dialogu politycznego w Gwinei dodają mu otuchy” oraz że pozytywna atmosfera „stworzy warunki sprzyjające wolnym, sprawiedliwym i pokojowym wyborom”;
- R. mając na uwadze, że polityczna niepewność ma niekorzystny wpływ na gospodarkę kraju;
- S. mając na uwadze akty przemocy, jakie miały miejsce pod koniec lutego i na początku marca 2013 r., oraz kolejne akty przemocy w kwietniu i potem w maju w następstwie demonstracji wywołanych przez opozycję przyniosły śmierć kilkunastu osób i setki rannych;
- T. mając na uwadze, że rządy prawa zakładają zgodność wszystkich instytucji z przepisami, podział władzy oraz swobodne korzystanie z praw człowieka i podstawowych wolności, odpowiedzialność karną, zadośćuczynienia dla ofiar i równość wszystkich obywateli wobec prawa;
- U. mając na uwadze, że utworzenie Ministerstwa Praw Człowieka i Wolności Obywatelskich oraz Komisji Prawdy i Pojednania, pierwszy raz w historii tego kraju, to krok w kierunku rozwiązania problemów kraju w sposób pokojowy i demokratyczny;
- V. mając na uwadze, że partyjniactwo stanowi poważne zagrożenie dla stabilizacji w Gwinei;
- W. mając na uwadze, że prezydent Republiki rozpoczął reformę służb bezpieczeństwa;
1. z zadowoleniem przyjmuje perspektywę zakończenia transformacji demokratycznej dzięki decyzji władz Gwinei, cieszącej się poparciem CENI i społeczeństwa obywatelskiego Gwinei, o zwieńczeniu procesu demokratyzacji organizacją wolnych i przejrzystych wyborów do Zgromadzenia Narodowego w niedalekiej przyszłości;
 2. z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte w związku z dialogiem oraz porozumienie partii politycznych z dnia 9 czerwca 2013 r. pod przewodnictwem rządu i trzech mediatorów dotyczące kwestii operatora technicznego i rejestru wyborców, oddawania głosów przez Gwinejczyków przebywających za granicą, wewnętrznego funkcjonowania CENI oraz zasady ponownego otwarcia i przeglądu listy wyborczej; wzywa do poszanowania i wdrożenia tego porozumienia;
 3. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa / wiceprzewodniczącej Komisji z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie postępu w zakresie dialogu politycznego w Gwinei i utrzymania środków przyznawanych Gwinei w ramach 10. EFR, o ile wolne i przejrzyste wybory odbędą się przed dniem 31 października 2013 r.;

4. z zadowoleniem przyjmuje pomoc techniczną udzieloną przez UE oraz innych partnerów dwustronnych i wielostronnych w celu zabezpieczenia i zagwarantowania przejrzystości i wiarygodności wyborów;
5. wzywa Unię Europejską, Unię Afrykańską, OIF, ECOWAS oraz Organizację Narodów Zjednoczonych, aby kontynuowały bliskie zaangażowanie w proces wyborczy;
6. wzywa polityków gwinejskich do skupienia się na dialogu i konsultacjach w celu rozwiązania kwestii spornych i realizowania dalszych działań w związku z wyborami, aby wzmocnić proces demokratyzacji Gwinei;
7. wzywa siły polityczne do kontynuowania przemian demokratycznych, trwających od momentu, gdy Alpha Condé został wybrany na prezydenta, a także do poszanowania zasad demokracji, instytucji i praw opozycji; wierzy, że nadchodzące wybory muszą być wolne i przejrzyste, aby odegrać znaczącą rolę w tym procesie demokratyzacji;
8. podkreśla znaczenie wolnej opozycji o ustalonych prawach i obowiązkach, które są respektowane, także jeśli chodzi o prawo do pokojowych demonstracji; zauważa, że taka opozycja stanowi jedną z sił równoważących, niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania demokracji;
9. wyraża zaniepokojenie w związku z ryzykiem wybuchu wewnętrznych aktów przemocy i wzywa liderów politycznych, aby zaprzestali rozgrywek partyjnych, mając na względzie stabilizację, spójność i harmonię społeczną w kraju;
10. wzywa przedstawicieli sił politycznych, by wzięli na swoje barki odpowiedzialność, podejmując niezbędne wysiłki, aby uniknąć sytuacji zagrażających pokojowi społecznemu, a także wzywając do zaprzestania aktów prowokacji i przemocy; ponadto wzywa państwowe siły bezpieczeństwa do poszanowania prawa do pokojowych demonstracji oraz do utrzymania bezpieczeństwa grup ludności cywilnej, przy jednoczesnym poszanowaniu praw człowieka i rządów prawa;
11. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie stałych ram na rzecz dialogu, z udziałem trzech mediatorów, w tym przedstawiciela ONZ, w sprawie przeprowadzenia wyborów parlamentarnych i utrwalenia rządów prawa oraz zasad demokratycznych w Gwinei;
12. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie szefa państwa do zapewnienia przejrzystości i wiarygodności procesu wyborczego, a także jego decyzji w sprawie udzielenia amnestii osobom aresztowanym w trakcie protestów partii politycznych;
13. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie podjęte w dniu 24 kwietnia 2013 r. przez rząd oraz partie tworzące większość prezydencką oraz partie opozycji do rozwiązywania kwestii spornych wyłącznie metodami pokojowymi; wyraża ubolewanie, że dotychczas się to nie udało; składa kondolencje rodzinom ofiar; wyraża nadzieję, że to zobowiązanie będzie przestrzegane w przyszłości;
14. nalega, by władze sądownicze zbadały i w sprawiedliwy i rzetelny sposób rozpatrzyły wszystkie przypadki naruszeń praw człowieka;
15. odnotowuje oświadczenie wydane przez sekretarza generalnego ONZ w dniu 25 kwietnia 2013 r., w którym z zadowoleniem przyjęto postępy zauważalne w Gwinei w związku z ponownym podjęciem dialogu politycznego, w szczególności zobowiązanie szefa państwa do zapewnienia przejrzystości i wiarygodności wyborów, przy wsparciu partnerów międzynarodowych, a także jego oświadczenie z dnia 12 czerwca 2013 r., w którym podkreśla się postęp, jakiego dokonano w związku z tworzeniem warunków do przeprowadzenia wolnych, sprawiedliwych i pokojowych wyborów;

16. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie prezydenta Republiki Gwinei do uznania każdego wyniku wyborów i wyraża nadzieję, że liderzy opozycji także podejmą podobne zobowiązanie;
17. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Ministerstwa Praw Człowieka i Wolności Obywatelskich oraz Komitetu Prawdy i Pojednania; podkreśla, że te dwie instytucje powinny uzyskać wszelkie niezbędne wsparcie, aby mogły realizować swoje zadania; nalega na zapewnienie niezależnego charakteru Komitetu Prawdy i Pojednania, aby umożliwić rozwiązywanie problemów obywateli w sposób pokojowy i demokratyczny;
18. uważa, że niezależne sądownictwo i niezależne media mają decydujący wpływ na kształt i regulację wdrożenia procesu demokratycznego, którego celem jest wzmocnienie rządów prawa, utworzenie instytucji demokratycznych, w tym funkcjonującego parlamentu, w którym występuje pluralizm polityczny, i zwiększenie roli społeczeństwa obywatelskiego; wzywa darczyńców do udzielenia wsparcia na rzecz wzmocnienia systemu sądownictwa w Gwinei;
19. wyraża przekonanie, że rozważne gospodarowanie obfitymi zasobami naturalnymi Gwinei, które powinno obejmować utworzenie przejrzystego mechanizmu kontroli, aby podawać do publicznej wiadomości kwoty przekazywane rządowi przez przedsiębiorstwa wydobywcze i eksportowe oraz proporcje, w jakich uzyskane dochody przeznaczają się na programy rozwojowe, powinno pomóc ludności Gwinei wyjść z trwałego ubóstwa i utorować drogę w kierunku zrównoważonego rozwoju;
20. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane przez władze gwinejskie na rzecz poprawy gospodarki makroekonomicznej w Gwinei, dzięki którym możliwe było odnowienie relacji ze wszystkimi dwustronnymi i wielostronnymi darczyńcami, w tym instytucjami Bretton Woods, a także doprowadzenie do zrealizowania inicjatywy HIPC;
21. apeluje także do władz politycznych, aby nie traciły z oczu pozostałych priorytetów istotnych dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju kraju;
22. wzywa Radę, Komisję Europejską, państwa członkowskie UE, kraje AKP, Organizację Narodów Zjednoczonych, ECOWAS, OIF, Stany Zjednoczone, Francję oraz Sekretariat AKP, aby kontynuowały wsparcie dla władz Gwinei w związku z przeprowadzeniem wolnych i przejrzystych wyborów;
23. wyraża solidarność z ludnością Republiki Gwinei i wspiera jej dążenia do zakończenia okresu przejściowego i ustanowienia demokracji;
24. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji instytucjom UE, Unii Afrykańskiej, grupie AKP, ECOWAS, OIF, Stanom Zjednoczonym, Francji, sekretarzowi generalnemu ONZ oraz władzom Gwinei.

**POPRAWKI DO REGULAMINU WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO AKP-UE
PRZEDSTAWIONE PRZEZ PREZYDIUM ZGODNIE Z ART. 35 REGULAMINU**

Regulamin Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

Artykuł 1

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne

1. Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE (zwane dalej „Zgromadzeniem”) zostało ustanowione zgodnie z art. 17 umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony.

2. Zgromadzenie składa się z dwóch izb, w skład których wchodzi w równej liczbie przedstawiciele UE i AKP. Członkami Zgromadzenia są, z jednej strony, posłowie do Parlamentu Europejskiego i, z drugiej strony, parlamentarzyści lub – w razie ich braku w wyjątkowych przypadkach, takich jak działanie siły wyższej, o których należy uprzednio powiadomić pisemnie Prezydium Zgromadzenia, o którym mowa w art. 2 (zwane dalej „Prezydium”) – przedstawiciele wyznaczeni przez parlamenty każdego spośród państw AKP. W przypadku braku parlamentu uczestnictwo, bez prawa do głosowania, przedstawiciela państwa AKP uzależnione jest od uprzedniej zgody Zgromadzenia.

3. Uprawnienia członków Zgromadzenia są poświadczane przez nominację na piśmie wystawioną, w przypadku przedstawicieli AKP, przez właściwe władze odnośnych państw oraz, w przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, przez Przewodniczącego Parlamentu.

Artykuł 2

Prezydium

1. Każda izba wybiera przedstawicieli do Prezydium spośród swoich członków zgodnie z własną praktyką.

2. W skład Prezydium wchodzi dwóch współprzewodniczących o tej samej randze oraz dwudziestu czterech wiceprzewodniczących. Członkowie Prezydium są powoływani, w równej liczbie, przez przedstawicieli państw AKP i przedstawicieli Parlamentu Europejskiego zgodnie z procedurą przyjętą przez każdą ze stron.

3. Prezydium przygotowuje prace Zgromadzenia, czuwa nad kontynuacją jego prac i nadaje bieg rezolucjom oraz ustanawia wszelkie niezbędne kontakty z Radą Ministrów AKP-UE i Komitetem Ambasadorów AKP-UE.

4. Prezydium jest odpowiedzialne za koordynowanie prac Zgromadzenia. **Prezydium może spośród swoich członków wyznaczyć wiceprzewodniczących odpowiedzialnych za konkretne sprawy, zgodnie z zasadą równości między parlamentarzystami z państw AKP i posłami do Parlamentu Europejskiego.**

5. Prezydium zbiera się, na wniosek współprzewodniczących, co najmniej cztery razy w roku; dwa posiedzenia odbywają się w dniach poprzedzających sesje Zgromadzenia.

6. Prezydium przedkłada Zgromadzeniu propozycję porządku dziennego obrad oraz czuwa, by – w miarę możliwości – połowa punktów wpisanych do porządku dziennego dotyczyła kwestii leżących w interesie wspólnym.

Prezydium może zaproponować ograniczenie czasu wypowiedzi.

7. Prezydium jest organem właściwym w zakresie składu i uprawnień komisji stałych, o których mowa w art. 25 (zwanymi dalej „komisjami stałymi”).

8. Prezydium jest organem właściwym do przyjmowania sprawozdań i propozycji rezolucji komisji stałych.

9. Prezydium może także przedkładać kwestie do rozpatrzenia komisjom stałym, które mogą następnie wносить o zgodę na sporządzenie sprawozdania na temat poszczególnych zagadnień.

10. Prezydium jest odpowiedzialne za nadzór dalszych działań dotyczących rezolucji i decyzji przyjętych przez Zgromadzenie. W przypadku rezolucji przedłożonych przez komisję stałą Prezydium może przekazać odpowiedzialność za nadzór dalszych działań przewodniczącemu oraz sprawozdawcy odpowiedniej komisji stałej.

11. Prezydium jest odpowiedzialne za omawianie przy drzwiach zamkniętych indywidualnych spraw związanych z prawami człowieka.

12. Posiedzenia Prezydium nie są jawne.

Artykuł 3

Obecność innych instytucji

1. Rada Ministrów AKP-UE, jak przewidziano w art. 15 umowy o partnerstwie, jest wzywana do przedstawienia Zgromadzeniu rocznego sprawozdania z wdrażania umowy. Po tej prezentacji następuje debata.

2. Na zaproszenie Prezydium Rada Ministrów AKP, Komitet Ambasadorów AKP, a także Rada Unii Europejskiej, Wysoki Przedstawiciel Unii Europejskiej do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwany dalej „Wysokim Przedstawicielem”) oraz Komisja Europejska mogą uczestniczyć w sesjach Zgromadzenia.

3. Na zaproszenie Prezydium Rada Ministrów AKP, a także Rada Unii Europejskiej, Wysoki Przedstawiciel i Komisja Europejska mogą uczestniczyć w posiedzeniach Prezydium w odniesieniu do zagadnień należących do ich odpowiednich kompetencji.

Artykuł 4

Obserwatorzy i inni goście

1. Następujące państwa będące stałymi obserwatorami mogą oddelegować przedstawiciela do uczestnictwa w sesjach Zgromadzenia:

a) państwa będące w trakcie ratyfikacji umowy o partnerstwie;

b) państwa będące członkami grupy AKP.

Stali obserwatorzy mogą zabierać głos przed Zgromadzeniem.

2. Na zaproszenie współprzewodniczących i za zgodą Prezydium inne organizacje lub organy mogą uczestniczyć w sesjach Zgromadzenia, posiedzeniach komisji stałych i w posiedzeniach parlamentarnych Zgromadzenia na szczeblu regionalnym w charakterze obserwatorów.

Mogą one, na podstawie analizy konkretnego przypadku, zabierać głos podczas sesji lub posiedzenia komisji po otrzymaniu zgody odpowiednio Zgromadzenia lub prezydium właściwej komisji.

3. Obserwatorom – stałym lub innym – nie przysługuje prawo do głosowania.

4. Udział w charakterze konsultacyjnym innych gości, takich jak przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego, w sesjach Zgromadzenia, posiedzeniach komisji stałych i w posiedzeniach parlamentarnych Zgromadzenia na szczeblu regionalnym jest zatwierdzany przez Prezydium na podstawie analizy konkretnego przypadku.

Artykuł 5

Sesje Zgromadzenia

1. Zgromadzenie zbiera się na sesjach, trwających trzy dni, zwoływanych przez współprzewodniczących, dwa razy do roku, na zmianę w jednym z państw AKP i jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, o ile to możliwe – w państwie sprawującym prezydencję rotacyjną Rady Unii Europejskiej.

2. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie miejsca sesji bierze się pod uwagę rotacyjnie **regiony** grupy państw AKP i państwa członkowskie Unii Europejskiej.
3. Na wniosek Prezydium lub Rady Ministrów AKP-UE współprzewodniczący mogą zwołać nadzwyczajną sesję Zgromadzenia.

Artykuł 6

Posiedzenia Zgromadzenia na szczeblu regionalnym

1. Zgodnie z art. 17 ust. 3 umowy o partnerstwie Zgromadzenie może odbywać posiedzenia na szczeblu regionalnym. O posiedzeniach tych decyduje Prezydium na podstawie wniosku Prezydium lub zainteresowanych regionów.
2. Dla potrzeb niniejszego regulaminu termin „region” odnosi się do jednostek określonych przez parlamenty narodowe państw AKP. Każda określona w ten sposób jednostka podlega ostatecznemu zatwierdzeniu przez Zgromadzenie.
3. W posiedzeniach na szczeblu regionalnym uczestniczy po jednym parlamentarzystę z każdego państwa AKP z danego regionu oraz taka sama liczba posłów do Parlamentu Europejskiego.
4. Zgromadzenie odbywa co roku nie więcej niż trzy posiedzenia na szczeblu regionalnym, z których każde trwa nie dłużej niż trzy dni. Jeśli przeprowadzone zostaną więcej niż dwa posiedzenia, jedno z nich zwoływane jest w ramach sesji odbywającej się w państwie AKP. Wnioski z tych posiedzeń przedstawiane są w formie komunikatu. Niniejszy regulamin stosuje się odpowiednio do posiedzeń na szczeblu regionalnym.
5. W trakcie posiedzeń na szczeblu regionalnym poruszane będą kwestie dotyczące spraw aktualnych i znaczących dla regionu, a zwłaszcza regionalnych i krajowych dokumentów strategicznych. Sprawozdanie uzupełniające dotyczące każdego posiedzenia na szczeblu regionalnym przedstawiane jest na kolejnej sesji Zgromadzenia.
6. Przed każdym posiedzeniem na szczeblu regionalnym sporządzane jest sprawozdanie dotyczące każdego regionu AKP, omawiane w kontekście tego posiedzenia na szczeblu regionalnym.

Artykuł 7

Porządek dzienny

1. Prezydium sporządza projekt porządku dziennego sesji. Współprzewodniczący poddają ten projekt Zgromadzeniu do przyjęcia. Jego przedmiot odnosi się do współpracy w zakresie rozwoju między Unią Europejską a państwami AKP w ramach umowy o partnerstwie.

Projekt porządku dziennego każdej sesji zawiera następujące rodzaje tematów:

- (i) sprawozdania przedstawiane przez komisje stałe. Ich liczba ogranicza się do trzech na sesję. Długość projektów rezolucji zawartych w sprawozdaniach jest określona z załączniku II do niniejszego regulaminu;
- (ii) zagadnienia pilne, zgłoszone przez jedną z komisji stałych lub przedstawiane przez Prezydium. Zagadnienia pilne są wpisywane wyjątkowo, a ich liczba nie może przekroczyć dwóch na sesję. Pozostałe tematy przekazywane są przedmiotowo właściwej komisji stałej;
- (iii) temat przewodni debaty na wysokim szczeblu.

2. Przedstawiciel państw AKP, grupa polityczna lub dziesięciu członków może złożyć propozycję rezolucji w sprawie pilnych zagadnień. Propozycje rezolucji powinny ograniczać się do zagadnień pilnych wpisanych do projektu porządku dziennego sesji i nie przekraczać długości określonej w załączniku II do niniejszego regulaminu. Propozycje rezolucji powinny zostać złożone nie później niż na cztery tygodnie przed otwarciem sesji, w trakcie której zostaną poddane pod debatę i głosowanie.

3. W sprawach pilnych współprzewodniczący mogą zaktualizować projekt porządku dziennego między posiedzeniami Prezydium w drodze procedury pisemnej lub milczącej zgody.

4. Propozycje rezolucji w sprawie zagadnień pilnych są przekazywane do Prezydium, które upewnia się, czy wszystkie spośród nich spełniają warunki, o których mowa w ust. 2, czy zostały wpisane do porządku dziennego i czy są dostępne w języku angielskim i francuskim. Propozycje Prezydium są przedkładane Zgromadzeniu do zatwierdzenia.

5. Prezydium przekazuje do wiadomości właściwej komisji propozycje rezolucji w sprawie tematów pilnych.

Artykuł 8

Kworum

1. Kworum Zgromadzenia zostaje osiągnięte, jeżeli obecna jest jedna trzecia przedstawicieli zarówno państw AKP, jak i Parlamentu Europejskiego.

2. Niezależnie od liczby głosujących wszystkie głosowania są ważne, chyba że przed rozpoczęciem głosowania przewodniczący stwierdzi, na uprzedni wniosek co najmniej dziesięciu członków, że kworum nie zostało osiągnięte. Jeżeli kworum nie zostało osiągnięte, głosowanie zostaje przeniesione do porządku dziennego następnego posiedzenia.

Artykuł 9

Przewodnictwo posiedzeń

1. Współprzewodniczący decydują za obopólną zgodą, który spośród nich będzie przewodniczył poszczególnym posiedzeniom Zgromadzenia.

2. Przewodniczący posiedzenia otwiera, zawiesza oraz zamyka posiedzenia Zgromadzenia, dba o przestrzeganie Regulaminu, utrzymuje porządek, udziela głosu, ogłasza zamknięcie debaty, poddaje sprawy pod głosowanie i ogłasza jego wyniki.

3. Podczas debaty przewodniczący posiedzenia może zabierać głos jedynie w celu jej podsumowania lub zdyscyplinowania mówcy; jeżeli chce wziąć w niej udział, opuszcza fotel przewodniczącego.

4. W przewodniczeniu Zgromadzeniu obaj współprzewodniczący mogą być zastępowani przez jednego z wiceprzewodniczących.

Artykuł 10

Porządek miejsc

Członkowie zasiadają w porządku alfabetycznym, określonym, w przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, przez ich nazwiska, a w przypadku przedstawicieli AKP, przez nazwę państwa pochodzenia, przy czym pierwsza litera porządku alfabetycznego jest zmieniana na kolejną podczas każdej sesji.

Artykuł 11

Języki urzędowe

1. Urzędowymi językami Zgromadzenia są języki angielski, bułgarski, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, holenderski, litewski, łotewski, maltański, niemiecki, polski, portugalski, rumuński, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski oraz włoski.

Na wszystkich posiedzeniach odbywających się w zwykłych miejscach pracy Parlamentu Europejskiego zapewnia się tłumaczenie ustne na wszystkie języki robocze posłów do Parlamentu Europejskiego obecnych na posiedzeniu. Na wszystkich posiedzeniach odbywających się poza zwykłymi miejscami pracy Parlamentu Europejskiego zapewnia się tłumaczenie ustne zgodnie z właściwymi wewnętrznymi przepisami Parlamentu Europejskiego, zawartymi w Regulaminie posiedzeń Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE i jego organów określonym decyzją Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2003 r. ⁽¹⁾. Tłumaczenia pisemne podczas każdego posiedzenia wykonywane są na język angielski i francuski.

2. Przyjmowane przez Zgromadzenie akty publikowane są w językach urzędowych. Dokumenty przygotowawcze oraz robocze publikowane są co najmniej w wersji angielskiej i francuskiej.

Artykuł 12

Jawność obrad

Sesje Zgromadzenia są jawne, chyba że Zgromadzenie zadecyduje inaczej.

Artykuł 13

Protokół

1. Protokół każdego posiedzenia zawiera decyzje Zgromadzenia oraz nazwiska mówców i jest rozpowszechniany podczas kolejnego posiedzenia.

2. Protokoły są publikowane przez Parlament Europejski w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz przez **sekretariat** AKP w formie uznanej **przezeń** za właściwą. Protokół ostatniego posiedzenia sesji przekazywany jest do zatwierdzenia na początku kolejnej sesji, a wszystkie poprawki publikowane są przez Parlament Europejski w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz przez **sekretariat** AKP w formie uznanej **przezeń** za właściwą.

Artykuł 14

Oświadczenia współprzewodniczących i komunikaty dla prasy

1. Współprzewodniczący mogą wydawać wspólne pilne oświadczenia w każdej sprawie dotyczącej kwestii partnerstwa AKP-UE, jeśli to możliwe – po konsultacji z członkami Prezydium w drodze procedury pisemnej lub milczącej zgody. Oświadczenia powinny opierać się na przyjętych rezolucjach i deklaracjach. Po ich wydaniu współprzewodniczący informują o tym najpierw Prezydium, w celu ich przedyskutowania, a następnie wszystkich członków Zgromadzenia tak szybko, jak to możliwe.

2. Komunikaty dla prasy sporządzane są w języku angielskim i francuskim. Nie mają one statusu oficjalnych dokumentów.

Artykuł 15

Prawo zabierania głosu

1. Członek Zgromadzenia może zabrać głos jedynie wtedy, gdy upoważni go do tego przewodniczący posiedzenia. Przedstawiciele państw wymienionych w rezolucjach lub podczas debat mają prawo do udzielania odpowiedzi w przyznanym im okresie czasu.

2. Czas wypowiedzi podczas debat Zgromadzenia jest dzielony równo pomiędzy przedstawicieli Parlamentu Europejskiego i państw AKP. Na wniosek przewodniczącego posiedzenia Zgromadzenie może ograniczyć czas wypowiedzi. Członkowie mogą przedstawiać pisemne uwagi, uzupełniające ich oświadczenia i nie dłuższe niż 2 000 znaków. Pisemne uwagi są archiwizowane w języku źródłowym.

3. W przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego czas wypowiedzi przyznawany jest według metody d'Hondta.

⁽¹⁾ Zob. załącznik IV.

4. Członkowie Rady Ministrów AKP-UE lub wyznaczeni przez nich zastępcy, a także przedstawiciele organów i instytucji określonych w art. 3 ust. 2, zostają wysłuchani na zgłoszony przez siebie wniosek.

4a. Sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego i sekretarz generalny sekretariatu AKP mogą zabierać głos podczas posiedzeń Prezydium oraz podczas sesji Zgromadzenia, o ile są należycie upoważnieni przez swoje izby i na zaproszenie współprzewodniczącego, który przewodniczy tym posiedzeniom i sesjom.

5. Poza przypadkiem określonym w ust. 6, mówcy może przerwać jedynie przewodniczący posiedzenia i wyłącznie w przypadku przekroczenia przez niego czasu wystąpienia.

6. Jeżeli mówca odchodzi od tematu, przewodniczący posiedzenia przywołuje go do porządku. W przypadku gdy mówca się nie podporządkowuje, przewodniczący posiedzenia może odebrać mu prawo zabierania głosu na okres uznany przez siebie za właściwy.

Artykuł 16

Prawo do głosowania i sposoby głosowania

1. Każdemu członkowi posiadającemu prawo do głosowania przysługuje jeden głos, który nie może być przekazywany.

2. Zgromadzenie głosuje zwyczajowo przez podniesienie ręki. Jeżeli rezultat głosowania przez podniesienie ręki budzi wątpliwości, przeprowadzane jest nowe głosowanie przy pomocy kolorowych kart bądź systemu elektronicznego.

3. Głosowanie tajne przeprowadza się, jeżeli do godziny 10 rano w dniu głosowania co najmniej dziesięciu posłów złoży stosowny wniosek na piśmie.

4. Do przyjęcia decyzji konieczna jest większość oddanych głosów. Na przedstawiony do godziny 10 rano w dniu głosowania, przez co najmniej pięciu członków, wniosek o głosowanie odrębne, przeprowadza się głosowanie, w trakcie którego parlamentarzyści z państw AKP i posłowie do Parlamentu Europejskiego głosują osobno i na zmianę. W tym przypadku decyzja jest uznawana za przyjętą jedynie wówczas, gdy uzyska większość głosów oddanych zarówno przez parlamentarzystów z państw AKP, jak i posłów do Parlamentu Europejskiego, którzy wzięli udział w głosowaniu.

5. W przypadku równej liczby głosów propozycja nie zostaje przyjęta. Może ona zostać przedłożona na następnej sesji Zgromadzenia.

6. Jeżeli do godziny 10 rano w dniu głosowania co najmniej pięciu posłów zgłosi stosowny wniosek, Zgromadzenie przystępuje do głosowania nad odrębnymi częściami tekstu ustępów lub poprawek.

7. Wszelkie wnioski złożone zgodnie z ust. 3, 4 i 6 mogą zostać wycofane przez ich autorów w każdej chwili przed rozpoczęciem głosowania.

Artykuł 17

Wyjaśnienie stanowiska zajętego w głosowaniu

Każdy członek może wygłosić ustne wyjaśnienie stanowiska zajętego w głosowaniu końcowym nieprzekraczające półtorej minuty lub też złożyć wyjaśnienie pisemne o maksymalnej długości 200 słów. Wyjaśnienia pisemne są archiwizowane w języku źródłowym.

Artykuł 18

Rezolucje Zgromadzenia

1. Zgromadzenie głosuje nad propozycjami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach przedstawionych przez komisje stałe, zgodnie z art. 7.

2. Zgromadzenie głosuje również nad propozycjami rezolucji w sprawie zagadnień pilnych, zgodnie z art. 7.

3. Przewodniczący posiedzenia zwraca się do autorów propozycji rezolucji dotyczących podobnych spraw pilnych o przygotowanie propozycji kompromisowej. Po zakończeniu debaty każda kompromisowa propozycja rezolucji oraz odnoszące się do niej poprawki poddawane są Zgromadzeniu pod głosowanie. Gdy dana kompromisowa propozycja rezolucji zostaje przyjęta, wszelkie inne propozycje przedłożone na ten sam temat upadają.

4. Rezolucje przyjęte przez Zgromadzenie przekazywane są do Komisji Europejskiej, Rady Ministrów AKP-UE i wszelkim innym zainteresowanym stronom. Komisja Europejska i Rada Ministrów AKP-UE sporządzają na następną sesję Zgromadzenia sprawozdanie w sprawie dalszych czynności przewidzianych dla przyjętych rezolucji.

Artykuł 19

Poprawki

1. Poprawki mogą być składane przez przedstawicieli państw AKP posiadających prawo do głosowania, grupy polityczne lub dziesięciu członków. Poprawki te muszą mieć związek z tekstem, który mają na celu zmienić, i zostać złożone w formie pisemnej. Na podstawie powyższych kryteriów przewodniczący decyduje o ich dopuszczalności.

2. Termin składania poprawek jest ogłaszany na początku sesji.

3. Podczas głosowania poprawki mają pierwszeństwo przed tekstem, do którego się odnoszą.

4. W przypadku gdy co najmniej dwie poprawki odnoszą się do tego samego przedmiotu, w pierwszej kolejności głosowana jest ta, której treść jest najbardziej oddalona od tekstu poddanego pod debatę. Uwzględniane są jedynie te poprawki ustne, które mają na celu poprawienie błędów rzeczowych lub językowych. Wszelkie inne poprawki ustne pozostają do wiadomości Zgromadzenia. Poprawka ustna nie jest uwzględniana, gdy sprzeciwi się jej – poprzez wstanie z miejsc – dziesięciu członków.

Artykuł 20

Zapytania wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Każdy członek Zgromadzenia może złożyć do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej zapytanie wymagające odpowiedzi na piśmie.

2. Zapytania są przekazywane na piśmie do Prezydium, które, o ile uzna je za dopuszczalne, przekazuje je bądź do Rady Ministrów AKP-UE, bądź do Komisji Europejskiej. Rada Ministrów AKP-UE lub Komisja Europejska są proszone o udzielenie odpowiedzi w terminie dwóch miesięcy od przekazania zapytania.

3. Zapytania, na które została udzielona odpowiedź, są publikowane, wraz z odpowiedzią, przez Parlament Europejski w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz przez państwa AKP w formie uznanej przez każde z nich za właściwą.

4. Zapytania, na które nie udzielono odpowiedzi w przewidzianym terminie, są publikowane na tych samych warunkach, ze wskazaniem, iż nie udzielono na nie dotychczas odpowiedzi.

Artykuł 21

Tura pytań

1. Podczas każdej sesji odbywa się tura pytań z udziałem Rady Ministrów AKP-UE i do Komisji Europejskiej w czasie wyznaczonym przez Prezydium w taki sposób, by zapewnić obecność najwyższych rangą przedstawicieli tych instytucji.

2. Każdy członek Zgromadzenia może złożyć jedno zapytanie do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej. W przypadku zapytań, pod którymi podpisała się większa liczba członków, do zadania zapytania wzywany jest tylko jeden spośród nich.

3. Zapytania są przekazywane na piśmie do Prezydium w określonym przez nie terminie.
4. W pilnym przypadku i w porozumieniu z instytucją, do której skierowane jest zapytanie, wiceprzewodniczący lub Prezydium mogą zdecydować o wpisaniu zapytania do porządku dziennego nawet wówczas, gdy upłynął termin wyznaczony przez Prezydium.
5. Wiceprzewodniczący Zgromadzenia podejmują decyzję w sprawie dopuszczalności zapytań. Kwestia ta jest regulowana zakresem i brzmieniem umowy o partnerstwie. Zapytania odnoszące się do zagadnień już wpisanych do porządku dziennego w celu przeprowadzenia nad nimi dyskusji z zainteresowaną instytucją uznawane są za niedopuszczalne. Zapytania uznane za dopuszczalne przekazywane są do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej. Wiceprzewodniczący określają porządek, w jakim będą rozpatrywane zapytania. Autor zapytania zostaje niezwłocznie powiadomiony o ich decyzji.
6. Zapytania nie mogą zawierać więcej niż 100 słów i powinny mieć formę pytań, a nie oświadczeń.
7. Podczas sesji Zgromadzenie przewiduje określony czas na rozpatrzenie zapytań do Rady Ministrów AKP-UE i Komisji Europejskiej. Na zapytania, na które z powodu braku czasu nie udzielono odpowiedzi, udzielana jest odpowiedź na piśmie, chyba że autor wycofa swoje zapytanie.
8. Odpowiedzi na zapytania udziela się wyłącznie wówczas, jeżeli autor zapytania jest obecny lub jeżeli podał on na piśmie do wiadomości wiceprzewodniczących, przed rozpoczęciem tury pytań, nazwisko swojego zastępcy.
9. W przypadku gdy zarówno autor zapytania, jak i jego zastępca, są nieobecni, na zapytanie udziela się odpowiedzi na piśmie.
10. Rada Ministrów AKP-UE lub Komisja Europejska udzielają odpowiedzi z wyprzedzeniem w formie pisemnej. Jedno krótkie zapytanie uzupełniające może być zadane przez autora początkowego zapytania, jeżeli jest obecny, lub przez jego zastępcę, pod warunkiem że przed rozpoczęciem tury pytań autor początkowego zapytania podał na piśmie do wiadomości współprzewodniczących nazwisko swojego zastępcy. Przewodniczący posiedzenia może odrzucić wszelkie zapytania wprowadzające elementy nieodnoszące się do zapytania początkowego. Jeżeli czas na to pozwala, inne zapytania do Rady Ministrów AKP-UE lub Komisji Europejskiej można skierować na zasadzie pytań z sali.
11. O ile wnosi o to co najmniej dziesięciu członków Zgromadzenia, po udzieleniu odpowiedzi przez Radę Ministrów AKP-UE lub Komisję Europejską może nastąpić debata. Długość debaty określa przewodniczący.

Artykuł 22

Sprawozdanie Rady Ministrów AKP-UE z wdrażania umowy o partnerstwie

Sprawozdanie Rady Ministrów AKP-UE z wdrażania umowy o partnerstwie, które dotyczy między innymi działań podjętych w wyniku rezolucji i zaleceń Zgromadzenia, jest drukowane w językach urzędowych i doręczane na czas dorocznej debaty na forum Zgromadzenia.

Artykuł 23

Nadzór nad wdrażaniem umowy o partnerstwie

Bez uszczerbku dla sprawozdań regionalnych, o których mowa w art. 6, na wniosek Prezydium Zgromadzenie może powołać współsprawozdawcę AKP oraz współsprawozdawcę UE w celu sporządzenia sprawozdania na temat konkretnego regionu bądź też na każdy inny temat związany z wdrażaniem umowy o partnerstwie.

*Artykuł 24***Wnioski Rady Ministrów AKP-UE o wydanie opinii**

1. W przypadku gdy Zgromadzenie zostaje wezwane do wydania opinii w sprawie decyzji, projektu decyzji, rezolucji, zalecenia lub opinii Rady Ministrów AKP-UE, odpowiedni wniosek jest przekazywany do Prezydium, które przedstawia sprawę, wraz z zaleceniem, Zgromadzeniu.
2. W przypadku uznanym przez Radę Ministrów AKP-UE za pilny Prezydium może podjąć ostateczną decyzję.

*Artykuł 25***Komisje stałe**

1. Zgromadzenie ustanawia trzy komisje stałe ⁽¹⁾ odpowiedzialne za wdrażanie umowy o partnerstwie w następujących dziedzinach:
 - promowanie procesów demokratycznych poprzez dialog i porozumienie,
 - kwestie gospodarcze, finansowe i handlowe oraz wdrażanie Europejskiego Funduszu Rozwoju,
 - kwestie społeczne i środowiskowe.
2. Na wzór działalności ogólnej Zgromadzenia jego komisje stałe składają się z członków Zgromadzenia, zgodnie z art. 1, i działają na zasadzie udziału ściśle zrównoważonego.
3. Na wniosek Prezydium Zgromadzenie przyjmuje regulamin komisji stałych.

*Artykuł 26***Tymczasowe komisje nadzoru**

1. Prezydium może, na wniosek Zgromadzenia, ustanowić określoną liczbę tymczasowych komisji nadzoru, których prace związane są z konkretnym zakresem tematyki dotyczącej umowy o partnerstwie lub kwestii objętych umową. W tym samym czasie działalność mogą prowadzić co najwyżej dwie komisje tego rodzaju. Komisjom nadzoru przysługuje maksymalnie rok czasu na zakończenie prac.
2. Prezydium określa zakres obowiązków, skład i mandat tych komisji.

*Artykuł 27***Warsztaty**

1. W celu wzmocnienia porozumienia pomiędzy narodami Unii Europejskiej i państwami AKP oraz zwiększenia wrażliwości opinii publicznej na kwestie rozwoju Zgromadzenie organizuje regularnie warsztaty zarówno w Unii Europejskiej, jak i państwach AKP.
2. Warsztaty są organizowane przez Prezydium i umożliwiają w szczególności zaproszenie osób mogących poinformować Zgromadzenie o wzbudzających troskę elementach rzeczywistości politycznej, gospodarczej, społecznej i kulturalnej.
3. W dniu przed otwarciem każdej sesji Zgromadzenia odbywają się maksymalnie trzy warsztaty. Każdy sprawozdawca przedstawia podczas sesji krótkie sprawozdanie ustne, po którym może nastąpić debata.

⁽¹⁾ Zob. bardziej szczegółowe przepisy w załączniku I.

Artykuł 28

Misje i delegacje

1. Prezydium może zdecydować o ustanowieniu misji informacyjnych i badawczych do państw AKP, państw UE lub organizacji międzynarodowych, z zastrzeżeniem ograniczeń budżetowych. Prezydium lub Zgromadzenie może także zdecydować o ustanowieniu wspólnej delegacji w celu obserwowania wyborów prezydenckich lub parlamentarnych, na zaproszenie zainteresowanych państw, pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa oraz, w przypadku posłów do Parlamentu Europejskiego, pod warunkiem że decyzja ta będzie zgodna z wewnętrznymi przepisami Parlamentu Europejskiego. W ramach ścisłej współpracy przewidzianej w art. 29 Prezydium może także ustanowić delegacje na posiedzenia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i partnerów społecznych, nawet jeżeli odbywają się one poza Brukselą.

Sprawozdanie przedstawiane jest Prezydium oraz na kolejnej sesji Zgromadzenia. W związku z zaleceniami wysuniętymi w sprawozdaniu na kolejnym posiedzeniu Prezydium podejmowane są dalsze konkretne czynności.

2. Współprzewodniczący lub ich wiceprzewodniczący mogą uczestniczyć w posiedzeniach wysokiego szczebla lub posiedzeniach międzynarodowych organów parlamentarnych w oficjalnym charakterze na zaproszenie, indywidualnie lub wspólnie, w imieniu Zgromadzenia. Misje te muszą reprezentować Zgromadzenie jako całość, a podejmowane działania muszą odzwierciedlać wspólne interesy AKP-UE.

Artykuł 29

Zasięganie opinii społeczeństwa obywatelskiego

Zgromadzenie podejmuje działania zmierzające do tego, by państwa AKP i UE utrzymywały regularne stosunki z przedstawicielami partnerów gospodarczych i społecznych AKP-UE i innymi przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego oraz zasięgały ich opinii, w celu poznania ich poglądów na temat realizacji celów umowy o partnerstwie. Przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego mają możliwość uczestnictwa w posiedzeniach na szczeblu regionalnym, w posiedzeniach komisji stałych oraz w warsztatach. Prezydium każdorazowo rozpatruje warunki, na jakich są oni zapraszani.

Artykuł 30

Honorowy przewodniczący

Na wniosek Prezydium i w wyjątkowych przypadkach Zgromadzenie może przyznać jednemu ze swoich poprzednich współprzewodniczących tytuł Honorowego Przewodniczącego. Wyróżnienie to jest wyrazem wdzięczności Zgromadzenia za znaczące zasługi wyświadczone przez daną osobę na rzecz Zgromadzenia podczas wykonywania przez nią mandatu.

Artykuł 31

Sekretariat

Sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego i sekretarz generalny sekretariatu AKP podejmują wszelkie niezbędne kroki mające na celu pomoc Zgromadzeniu i zapewnienie właściwego przebiegu jego prac. **Każdy z nich może wyznaczyć wyższego urzędnika swojego sekretariatu, aby reprezentował go jako wiceprzewodniczącego Zgromadzenia.** Odpowiadają oni przed Prezydium.

Artykuł 32

Regulamin finansowy

Na podstawie propozycji Prezydium Zgromadzenie przyjmuje własny regulamin finansowy.

Artykuł 33

Interpretacja regulaminu

Przewodniczący lub, na jego wniosek, Prezydium rozstrzygają kwestie dotyczące interpretacji niniejszego regulaminu.

*Artykuł 34***Wystąpienia w sprawie stosowania regulaminu**

1. Każdy członek może wystąpić w sprawie przestrzegania regulaminu lub złożyć wniosek proceduralny; otrzymuje on wówczas pierwszeństwo przy zabieraniu głosu. Członkowi przysługują maksymalnie dwie minuty czasu wystąpienia w celu przedstawienia powodów swego wystąpienia w sprawie przestrzegania regulaminu lub wniosku proceduralnego.
2. Jeżeli jeden z członków wnioskuje o zabranie głosu w celu sprzeciwienia się przedstawionym stwierdzeniom, przewodniczący posiedzenia udziela mu głosu na okres maksymalnie dwóch minut.
3. W tej kwestii nie udziela się głosu innym mówcom.
4. Przewodniczący posiedzenia ogłasza swoją decyzję dotyczącą wystąpienia w sprawie przestrzegania regulaminu; uprzednio może on wysłuchać opinii Prezydium.

*Artykuł 35***Zmiany regulaminu**

1. O wszelkich zmianach niniejszego regulaminu decyduje Zgromadzenie na podstawie propozycji Prezydium, po skonsultowaniu się z komisją ds. politycznych.
 2. Zaproponowane zmiany są przyjmowane, tylko jeżeli otrzymają większość głosów każdej z dwóch grup przedstawicielskich w Zgromadzeniu.
 3. O ile w trakcie głosowania nie postanowiono inaczej, zmiany do niniejszego regulaminu wchodzi w życie pierwszego dnia sesji następującej po ich przyjęciu.
-

ZAŁĄCZNIK I

Uprawnienia, zakres odpowiedzialności, skład oraz procedury komisji stałych*Artykuł 1*

Istnieją trzy stałe komisje parlamentarne, posiadające następujące kompetencje i zakres odpowiedzialności:

I. KOMISJA DS. POLITYCZNYCH

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. dialog polityczny (art. 8 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE), rozwój i kwestie instytucjonalne;
2. poszanowanie i promowanie praw człowieka, demokracji i dobrego zarządzania sprawami publicznymi (art. 9 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. polityki budowania pokoju, zapobiegania konfliktom oraz ich rozwiązywanie (art. 11 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. kwestie migracji (art. 13 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. stosunki Zgromadzenia z właściwymi organizacjami międzynarodowymi.

Komisja będzie koordynowała misje informacyjne i badawcze, w tym misje obserwatorów wyborów, zgodnie z art. 28 regulaminu Zgromadzenia.

II. KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. rozwój gospodarczy i współpraca handlowa oraz wzmocnienie możliwości rozwoju i partnerstwa;
2. reformy makroekonomiczne i strukturalne, rozwój sektora gospodarczego i turystyka (art. 22-24 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. nowe umowy gospodarcze AKP-UE, dostęp do rynku i stopniowa integracja państw AKP ze światową gospodarką (art. 34-37 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. normy handlu i pracy (art. 50 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. rozwój wsi, rybołówstwo i bezpieczeństwo żywnościowe (art. 53 i 54 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
6. wszelkie kwestie dotyczące współpracy przy finansowaniu i rozwoju, w tym kontynuacja wdrażania Europejskiego Funduszu Rozwoju.

III. KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. rozwój społeczny i rozwój jednostki;
2. infrastruktura i służby społeczne, w tym kwestie zdrowia i edukacji (art. 25 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. kwestie dotyczące młodzieży i kultury (art. 26 i 27 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. kwestie dotyczące płci (art. 31 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. środowisko i zasoby naturalne (art. 32 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE).

Artykuł 2

1. Każdy członek Zgromadzenia ma prawo do członkostwa w jednej z komisji stałych.
2. W skład komisji wchodzi 52 członków, w równej liczbie z ramienia Parlamentu Europejskiego, z jednej strony, oraz parlamentarzystów z państw AKP, z drugiej strony. Gdy wzrasta liczba państw AKP, proporcjonalnie wzrasta liczba członków komisji stałych.
3. Na zaproszenie prezydium komisji członkowie mogą także uczestniczyć w posiedzeniach komisji, do których nie należą, jako doradcy, bądź gdy przedmiot debaty dotyczy ich państwa lub regionu.
4. Udział przedstawicieli, którzy nie są członkami parlamentu, jest dopuszczalny jedynie w przypadku, gdy przedmiot debaty dotyczy ich państwa; w żadnym wypadku nie przysługuje im prawo do głosowania.
5. O ile dana komisja nie postanowi inaczej, wszystkie posiedzenia są jawne.

Artykuł 3

1. Skład komisji odzwierciedla, w miarę możliwości, skład Zgromadzenia.
2. Komisje wybierają prezydium komisji spośród swoich członków na okres jednego roku.
3. W skład prezydium komisji wchodzi dwóch współprzewodniczących (jeden przedstawiciel Parlamentu Europejskiego oraz jeden przedstawiciel państw AKP) i czterech współwiceprzewodniczących (dwóch przedstawicieli państw AKP i dwóch przedstawicieli Parlamentu Europejskiego).
4. Komisjom przewodniczą wspólnie jeden poseł do Parlamentu Europejskiego i jeden poseł reprezentujący państwa AKP.
5. Komisje mogą powoływać sprawozdawców w celu rozpatrzenia szczegółowych kwestii leżących w zakresie ich uprawnień i przygotowania sprawozdań do przedłożenia Zgromadzeniu, po upoważnieniu przez Prezydium, zgodnie z art. 2 regulaminu.

Do zawartych w sprawozdaniach propozycji rezolucji mogą być dołączone uzasadnienia nieprzekraczające czterech stron.

6. Komisje stałe mogą rozpatrywać inne punkty porządku dziennego bez sprawozdania oraz uprzedzać Prezydium na piśmie, że dane punkty zostały rozpatrzone.
7. Komisje przyczyniają się także do dialogu z partnerami niepaństwowymi, zgodnie z art. 17 ust. 3 umowy o partnerstwie, w szczególności poprzez ich wysłuchanie.
8. Komisje informują Zgromadzenie o swojej działalności.

Artykuł 4

1. Komisje zbierają się na wezwanie swoich współprzewodniczących na maksymalnie czterech sesjach w roku, z których dwie odbywają się w czasie sesji Zgromadzenia.
2. Każdy członek może złożyć poprawkę do rozpatrzenia w komisji. W kwestii procedury, art. 3 (obecność innych instytucji), art. 4 (obserwatorzy), art. 8 (kworum), art. 9 (przewodnictwo posiedzeń), art. 16 (prawo do głosowania i sposoby głosowania) oraz art. 29 (zasięganie opinii społeczeństwa obywatelskiego) regulaminu Zgromadzenia stosują się odpowiednio do posiedzeń komisji.

ZAŁĄCZNIK II

Długość tekstów

Do tekstów przedłożonych do tłumaczenia pisemnego i powielenia stosuje się następujące ograniczenia długości:

- wyjaśnienia, robocze dokumenty przygotowawcze i sprawozdania misji informacyjnych i badawczych: tron
- propozycje rezolucji zawarte w sprawozdaniach i zagadnieniach pilnych: trony, włączając motywy, ale wyłączając umocowania.

Za stronę przyjmuje się tekst złożony z 1 500 znaków (nie wliczając spacji).

Niniejszy załącznik może zostać zmieniony na mocy zwykłej decyzji Prezydium.

ZAŁĄCZNIK III

Posiedzenia ugrupowań politycznych

Grupy polityczne Parlamentu Europejskiego, a także posłowie do Parlamentu Europejskiego i do parlamentów państw AKP, zgodnie z ich przynależnością polityczną, mogą odbywać posiedzenia w ramach sesji Zgromadzenia, jednak nie równocześnie z samą sesją. Na potrzeby takich posiedzeń zapewnia się tłumaczenie ustne.

ZAŁĄCZNIK IV

Przepisy Parlamentu Europejskiego w zakresie tłumaczenia ustnego i pisemnego (art. 11 niniejszego regulaminu)

Tłumaczenia ustne i pisemne ⁽¹⁾

- a) W przypadku posiedzeń organizowanych w trzech stałych miejscach pracy Parlamentu Europejskiego:
- (i) tłumaczenie ustne jest zapewnione we wszystkich językach roboczych rzeczywiście obecnych europejskich członków WZP;
 - (ii) rzeczywista obecność w rozumieniu niniejszego akapitu oznacza uczestnictwo danych członków we wszystkich posiedzeniach danej sesji oraz w posiedzeniach Prezydium i stałych komisji;
 - (iii) tłumaczenie pisemne w trakcie tychże posiedzeń zapewnione jest w językach angielskim i francuskim.
- b) W przypadku posiedzeń organizowanych poza trzema stałymi miejscami pracy Parlamentu Europejskiego:
- (i) Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE zapewnia zasadniczo tłumaczenie ustne w języku angielskim, francuskim, niemieckim, hiszpańskim, włoskim i portugalskim; w wyjątkowych okolicznościach na potrzeby danych posiedzeń mogą zostać wzięte pod uwagę również inne języki (np. język prezydencji Rady).
- W przypadku gdy na dwa tygodnie przed wyznaczonym posiedzeniem zostanie stwierdzone, że będzie na nim obecnych mniej niż trzech członków posługujących się jednym z tych języków, tłumaczenie ustne z danego języka lub języków nie będzie zapewnione.
- Obecność potwierdza się w następujący sposób:
- w przypadku posiedzeń odbywających się poza terytorium Unii Europejskiej: poprzez dokonanie rezerwacji biletu lotniczego w upoważnionym przez Parlament Europejski biurze podróży, lub
 - w przypadku posiedzeń odbywających się na terytorium Unii Europejskiej: na podstawie list przekazanych przez grupy polityczne wspólnemu sekretariatowi europejskiemu wraz z rezerwacją biletu lub pokoju hotelowego,
- (ii) po rozpoczęciu posiedzenia tłumaczenie ustne na przewidziane języki będzie miało miejsce nawet w przypadku obecności na danym posiedzeniu mniej niż trzech członków posługujących się jednym z tych języków,
 - (iii) jeżeli po zastosowaniu przepisów lit. i) język kraju przyjmującego nie stanowi części profilu językowego tłumacza ustnych danej sesji WZP, tłumaczenie ustne czynne i bierne na ten język może zostać zapewnione dodatkowo, jeżeli jest on językiem wspólnotowym,
 - (iv) tłumaczenie pisemne w trakcie tychże posiedzeń zapewnione jest w językach angielskim i francuskim.

⁽¹⁾ Zobacz również Kodeks postępowania w kwestii wielojęzyczności, szczególnie art. 2 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2.

KODEKS POSTĘPOWANIA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO AKP-UE BIORĄCYCH UDZIAŁ W DELEGACJACH OBSERWACJI WYBORÓW

Wprowadzenie

Międzynarodowe misje obserwacji wyborów są powszechnie uznawane na całym świecie. Prowadzą je organizacje międzyrządowe oraz międzynarodowe organizacje i stowarzyszenia pozarządowe, by zapewnić bezstronną i dokładną ocenę przebiegu procesów wyborczych z korzyścią dla mieszkańców kraju, w którym wybory się odbywają, a także dla społeczności międzynarodowej.

Gdy Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE uczestniczy w obserwacji wyborów, jego delegacja powinna zostać włączona w ramy długoterminowych misji obserwacyjnych organizowanych przez partnerów o uznanym potencjale, np. EU-EOM, OBWE/ODIHR i Unię Afrykańską.

Niniejszy kodeks postępowania ustanawia obowiązujące we Wspólnym Zgromadzeniu Parlamentarnym AKP-UE ogólne zasady dotyczące prowadzenia misji obserwacji wyborów. Uzupełnia on załączony do niniejszego dokumentu kodeks postępowania międzynarodowych obserwatorów wyborów.

Posłowie wyznaczeni do udziału w delegacji obserwatorów wyborów z ramienia Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE muszą podpisać niniejszy kodeks postępowania Zgromadzenia i przestrzegać go, co jest warunkiem wstępnym udziału w tej delegacji.

Zasady ogólne

Członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE obowiązuje kodeks postępowania międzynarodowych obserwatorów wyborów, który ustanawia następujące ogólne zasady postępowania:

- poszanowanie suwerenności i międzynarodowych praw,
- poszanowanie prawodawstwa danego kraju i zwierzchnictwo organów wyborczych,
- zachowanie ścisłej bezstronności politycznej bez względu na okoliczności,
- poszanowanie rzetelności międzynarodowej misji obserwatorów wyborów,
- nieutrudnianie procesów wyborczych,
- umożliwienie odpowiedniej identyfikacji,
- zachowanie dokładności obserwacji i profesjonalizmu przy formułowaniu wniosków,
- powstrzymanie się od komentarzy na forum publicznym lub w środkach masowego przekazu do czasu wydania przez misję wspólnego oświadczenia,
- współpraca z innymi obserwatorami wyborów,
- stosowne zachowanie osobiste.

W szczególności:

1. Przez cały okres prac delegacji jej członkowie zachowują ścisłą bezstronność polityczną.
2. Członkowie w pełni uczestniczą we wszystkich pracach delegacji, od pierwszego spotkania informacyjnego do końcowej konferencji prasowej.
 - Przed wyjazdem delegacji organizowane są obowiązkowe posiedzenia przygotowawcze, w których powinni uczestniczyć wszyscy członkowie delegacji.
 - Delegacje Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE powinny przybyć do kraju, w którym odbywają się wybory, na trzy lub cztery dni przed dniem wyborów i powinni wyjechać dopiero po zakończeniu wyborów.
 - Prace delegacji rozpoczyna pierwsze spotkanie informacyjne, a zamyka końcowa konferencja prasowa. We wszystkich przypadkach w końcowej konferencji prasowej udział biorą współprzewodniczący delegacji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE lub wyznaczony członek delegacji.

- Członkowie delegacji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE pracują zgodnie z ustalonym programem (obejmującym spotkania informacyjne, odprawy i zaplanowane spotkania).
 - Posłowie zamierzający wziąć udział w delegacji obserwatorów wyborów upewniają się, że będą mogli uczestniczyć w obserwacji drugiej tury wyborów, jeżeli zaistnieje taka konieczność.
3. W skład delegacji obserwatorów wyborów mogą wejść tylko posłowie, a towarzyszą im pracownicy sekretariatów Parlamentu Europejskiego i grupy państw AKP. Żadne inne osoby nie mogą być członkami delegacji ani nie mogą jej towarzyszyć.
 4. Posłowie po raz pierwszy biorący udział w delegacji obserwatorów wyborów powinni uczestniczyć w spotkaniu informacyjnym poświęconym delegacjom obserwatorów wyborów.
 5. Członkowie delegacji odgrywają aktywną rolę w samym dniu wyborów: są obecni w lokalach wyborczych oraz obserwują otwarcie i zamknięcie lokalu, przebieg głosowania i liczenie głosów.
 6. Posłowie mogą wyjaśniać charakter delegacji obserwatorów i jej działalność. We wszystkich pozostałych kwestiach związanych z delegacją obserwatorów wyborów członkowie delegacji powinni – do czasu wspólnej konferencji prasowej – powstrzymać się od komentarzy na forum publicznym i w środkach masowego przekazu, a dziennikarzy i inne zainteresowane osoby kierować:
 - na konferencję prasową organizowaną wkrótce po dniu wyborów wraz z międzynarodową misją obserwacji wyborów,
 - do głównego obserwatora międzynarodowej misji obserwatorów wyborów,
 - do współprzewodniczących delegacji obserwacji wyborów Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE.

PRZEPISY STOSOWANE W RAZIE NIEPRZESTRZEGANIA NINIEJSZEGO KODEKSU POSTĘPOWANIA

W razie poważnego naruszenia niniejszego kodeksu postępowania:

- współprzewodniczący delegacji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE są uprawnieni do wykluczenia danego posła z delegacji;
- delegacja może większością głosów, głosując z odrębnych izbach, odwołać z funkcji któregośkolwiek ze współprzewodniczących delegacji, jeżeli uzna, że jest on winien poważnego uchybienia;
- współprzewodniczący Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE są informowani i ze swojej strony informują odpowiednio przewodniczącego właściwej grupy politycznej (lub Prezydium w przypadku posła niezrzeszonego), jeżeli wykluczony członek delegacji jest posłem do Parlamentu Europejskiego, lub przewodniczącego parlamentu państwa AKP, z którego pochodzi wykluczony członek delegacji;
- poseł może być wykluczony z delegacji obserwatorów wyborów na okres czterech lat.

Data: _____

Nazwisko: _____

Podpis _____

ZAŁĄCZNIK I

KODEKS POSTĘPOWANIA MIĘDZYNARODOWYCH OBSERWATORÓW WYBORÓW

Międzynarodowe misje obserwatorów wyborów są powszechnie uznawane na całym świecie. Prowadzą je organizacje międzyrządowe oraz międzynarodowe organizacje pozarządowe i stowarzyszenia, by zapewnić bezstronną i ścisłą ocenę przebiegu procesów wyborczych z korzyścią dla mieszkańców kraju, w którym wybory się odbywają, a także dla społeczności międzynarodowej. Wiele zatem zależy od zapewnienia rzetelności międzynarodowej obserwacji wyborów i wszyscy uczestnicy międzynarodowej misji obserwacji wyborów – zarówno obserwatorzy długoterminowi jak i krótkoterminowi, członkowie delegacji oceniających, wyspecjalizowane zespoły obserwatorów i kierownicy misji – muszą podpisać niniejszy kodeks postępowania i przestrzegać go.

Poszanowanie suwerenności i międzynarodowych praw człowieka

Wybory są wyrazem suwerenności, którą posiadają mieszkańcy danego kraju, swobodnie wyrażający swoją wolę, która jest podstawą władzy i legitymacji rządu. Prawa obywateli do wybierania i bycia wybranym w organizowanych okresowo, prawdziwych wyborach, są uznanymi na arenie międzynarodowej prawami człowieka i wymagają one zapewnienia szeregu podstawowych praw i wolności. Obserwatorzy wyborów muszą respektować suwerenność kraju przyjmującego, jak również prawa człowieka i podstawowe wolności jego obywateli.

Poszanowanie prawodawstwa danego kraju i zwierzchnictwo organów wyborczych

Obserwatorzy muszą przestrzegać prawa kraju przyjmującego i uznawać zwierzchnictwo organów czuwających nad przebiegiem wyborów. Obserwatorzy muszą stosować się do wszelkich prawomocnych wytycznych organów rządowych, organów bezpieczeństwa i organów wyborczych kraju. Obserwatorzy muszą również okazywać szacunek urzędnikom wyborczym i innym władzom krajowym. Obserwatorzy winni zwracać uwagę, czy prawa, uregulowania lub działania państwa lub urzędników wyborczych nie stanowią zbędnego obciążenia bądź przeszkody w korzystaniu z praw wyborczych gwarantowanych prawem, konstytucją lub stosownymi instrumentami międzynarodowymi.

Poszanowanie rzetelności międzynarodowej misji obserwacji wyborów

Obserwatorzy muszą szanować i chronić rzetelność międzynarodowej misji obserwacji wyborów. Obejmuje to przestrzeganie niniejszego kodeksu postępowania, wszelkich pisemnych przepisów (takich jak zakres uprawnień, dyrektywy i wytyczne) i wszelkich ustnych instrukcji kierownictwa misji obserwacyjnej. Obserwatorzy muszą uczestniczyć we wszystkich spotkaniach informacyjnych, odprawach i szkoleniach misji obserwacyjnej, zapoznać się prawem wyborczym, uregulowaniami i innymi odpowiednimi przepisami, zgodnie z zaleceniem misji, oraz w postępować w pełni zgodnie z metodologią przyjętą przez misję obserwacyjną. Obserwatorzy muszą również informować kierownictwo misji obserwacyjnej o wszelkich konfliktach interesów, jakie mogą wystąpić, oraz o wszelkim dostrzeżonym przez nich niewłaściwym zachowaniu ze strony innych obserwatorów biorących udział w misji.

Bezwzględne i stałe przestrzeganie politycznej bezstronności

Obserwatorzy muszą zachować bezwzględnie i stałe polityczną bezstronność w kraju przyjmującym, również w czasie wolnym od pracy. Nie mogą oni wyrażać czy okazywać swej niechęci czy preferencji w odniesieniu do władz kraju, partii politycznych, kandydatów, problemów poddanych referendum czy też w odniesieniu do wszelkich spornych zagadnień w procesie wyborczym. Obserwatorzy nie mogą również prowadzić żadnej działalności, która mogłaby być zasadnie uważana za faworyzowanie lub stronnicze traktowanie niosące korzyści jakiegokolwiek politycznemu rywalowi kraju przyjmującego, takich jak przywdziewanie lub pokazywanie symboli, barw, sztandarów jakiegokolwiek stronnictwa lub przyjmowanie wartościowych przedmiotów od rywali politycznych.

Nieutrudnianie procesów wyborczych

Obserwatorzy nie mogą utrudniać przebiegu jakiegokolwiek etapu procesu wyborczego, w tym procesów okresu przedwyborczego, przebiegu głosowania, obliczania i zestawiania wyników ani procesów zachodzących po dniu wyborów. Obserwatorzy mogą zwracać uwagę miejscowych urzędników wyborczych na nieprawidłowości, oszustwa czy inne poważne problemy – o ile nie jest to zakazane prawem, lecz winni to robić w taki sposób, by im nie przeszkadzać. Obserwatorzy mogą zadawać pytania urzędnikom wyborczym, przedstawicielom partii politycznych i innym obserwatorom, znajdującym się w lokalu wyborczym i mogą udzielać odpowiedzi na temat ich własnej pracy, pod warunkiem że nie utrudniają procesu wyborczego. Odpowiadając na pytania, obserwatorzy nie powinni próbować wpłynąć na przebieg wyborów. Obserwatorzy mogą pytać i odpowiadać na pytania wyborców, lecz pytania nie mogą dotyczyć tego, na kogo lub na jaką partię oddali głos ani tego, jak głosowali w referendum.

Umożliwienie odpowiedniej identyfikacji

Obserwatorzy winni okazywać dokumenty identyfikacyjne dostarczone przez misję obserwacji wyborów oraz dokumenty identyfikacyjne wymagane przez władze kraju. Muszą okazywać je na żądanie urzędnikom wyborczym i innym zainteresowanym władzom kraju.

Zachowanie dokładności obserwacji i profesjonalizmu przy formułowaniu wniosków

Obserwatorzy powinni zapewnić, by wszystkie ich obserwacje były dokładne. Obserwacje muszą być wyczerpujące, uwzględniać zarówno pozytywne jak i negatywne czynniki, odróżniając fakty ważne od nieważnych i wskazując wzorce, które mogą mieć znaczący wpływ na rzetelność procesu wyborczego. Osąd obserwatorów winien odpowiadać najwyższemu standardowi dokładności informacji i bezstronności analizy, wyróżniając czynniki subiektywne od obiektywnych dowodów. Obserwatorzy powinni opierać wszelkie wnioski na rzeczywistych i sprawdzalnych dowodach i nie wyciągać przedwcześnie swych wniosków. Obserwatorzy muszą prowadzić także dobrze dokumentowany zapis dotyczący tego, gdzie prowadzono obserwację, opis obserwacji i inne istotne informacje, zgodnie z wymogami misji obserwacji wyborów, oraz muszą przekazywać te dokumenty do misji.

Powstrzymanie się od komentarzy na forum publicznym lub w środkach masowego przekazu do czasu wydania przez misję oświadczenia

Obserwatorzy winni powstrzymać się od przekazywania środkom przekazu czy poszczególnym obywatelom osobistych komentarzy dotyczących prowadzonej obserwacji czy wniosków, zanim misja obserwacji wyborów nie ogłosi swego oświadczenia, chyba że otrzymali specjalne wytyczne od kierownictwa misji. Obserwatorzy mogą wyjaśniać charakter misji obserwacyjnej, jej działania i inne sprawy uznane za właściwe przez misję i powinni kierować media i zainteresowane osoby do tych przedstawicieli, których misja obserwacyjna wyznaczyła.

Współpraca z innymi obserwatorami wyborów

Obserwatorzy powinni być powiadamiani o innych misjach obserwacji wyborów, zarówno międzynarodowych, jak i lokalnych, i współpracować z nimi zgodnie z wytycznymi kierownictwa misji obserwacji wyborów.

Stosowne zachowanie osobiste

Obserwatorzy winni zachowywać się właściwie i traktować innych z szacunkiem, okazując między innymi, zainteresowanie kulturą i zwyczajami kraju przyjmującego, wypowiadać się rzeczowo w stosunkach z innymi, oraz zachować nienaganną profesjonalną postawę, nawet w chwilach wolnych od pracy.

Naruszenie niniejszego kodeksu postępowania

W przypadku zarzutów naruszenia niniejszego kodeksu postępowania misja obserwacji wyborów prowadzi śledztwo w tej sprawie. Jeżeli okaże się, że doszło do poważnego naruszenia, obserwatorowi może zostać odebrana akredytacja bądź może zostać odwołany z misji obserwacji wyborów. Takie ustalenia podejmuje wyłącznie kierownictwo misji obserwatorów wyborów.

Zobowiązanie do przestrzegania niniejszego kodeksu postępowania

Każda osoba uczestnicząca w danej misji obserwacji wyborów musi przeczytać i zrozumieć niniejszy kodeks postępowania i podpisać zobowiązanie do jego przestrzegania.
